

येशू ख्रीष्टको प्रकाश — संख्या दुई

वाचाको नामहरू

Jeff Pippenger

2023-08-10

सुरुमा केही आधारभूत सन्दर्भबिन्दुहरू प्रस्तुत गर्ने प्रयासस्वरूप मैले अघिल्ला लेखहरूमा धेरै कुराहरू समावेश गरेको छु। अब म प्रस्तुत विषयवस्तुमै अझ केन्द्रित हुने प्रयास गर्नेछु। तपाईंको धैर्यताको लागि धन्यवाद।

सुरुदेखि नै परमेश्वरले उहाँ को हुनुहुन्छ र उहाँ कस्तो हुनुहुन्छ भन्ने विषयमा हाम्रो समझ बढाउने प्रयत्न गर्दै आउनुभएको छ। त्यस कार्यमा उहाँले मानिसहरूलाई उहाँको विषयमा प्रकट गरिएको कुरा बुझ्न सहायता गर्नका लागि अनेक उपायहरू प्रयोग गर्नुभएको छ, र ती उपायहरूमध्ये एक उहाँले “नामहरू” को गर्नुभएको प्रयोग हो—धर्मशास्त्रहरूमा परमेश्वरलाई दिइएका अनेक नामहरू पनि, र उहाँका चुनिएका प्रतिनिधिहरूलाई दिइएका नामहरू पनि। उहाँले दुष्टता र भलाइ दुवैका प्रतिनिधिहरू चयन गर्नुहुन्छ।

उहाँले आफ्ना चुनिएका करारका प्रजाका व्यवस्थागत परिवर्तनहरूलाई पनि इतिहासभरि क्रमशः आफ्ना चरित्रको बोधलाई अझ स्पष्ट र महान् बनाउन प्रयोग गर्नुभएको छ। यसकारण, करारसम्बन्धी व्यवस्थागत परिवर्तनहरूको इतिहासले पनि विभिन्न प्रकारले उहाँका चरित्र र स्वभावको सत्यको महिमालाई प्रकट गर्दछ।

यदि हामी प्रकाशको पहिलो अध्यायलाई पछिल्ला अध्यायहरूका लागि एक प्रस्तावना र कुञ्जीको रूपमा ग्रहण गर्छौं भने, हामी प्रारम्भिक अध्यायमा त्यस्ता केही सत्यहरू भेट्नेछौं जसले यस पुस्तकको बाँकी भागलाई प्रभाव पार्दछन्। ती सत्यहरूमध्ये एक येशू ख्रीष्ट को हुनुहुन्छ भन्ने विषयसँग सम्बन्धित छ, र केवल उहाँ अल्फा र ओमेगा हुनुहुन्छ भन्ने मात्र होइन। यदि कुनै सत्य प्रकाशको पहिलो अध्यायमा प्रस्तुत गरिएको छ भने, त्यो निःसन्देह अन्तिम पुस्ताका लागि परख गर्ने वर्तमान सत्य हो, र त्यो अन्तिम पुस्ता पत्रसद्वारा पहिचान गरिएको “चुनिएको पुस्ता” हो।

हामीले अध्ययन गरिरहेका ख्रीष्टको स्वभावका विशेषताहरूमध्ये एक हो—ख्रीष्टले अन्तबाट आरम्भको पहिचान गर्नुहुन्छ। जब ख्रीष्टले धेरै जनासित एक हप्ताका लागि करार दृढ पार्नुभयो, त्यस समयले शाब्दिक इसाएलबाट आत्मिक इसाएलतर्फको करारसम्बन्धी व्यवस्थागत परिवर्तनलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। पवित्रशास्त्रमा पहिचान गरिएका ती व्यवस्थागत परिवर्तनहरू, जसले सबैले ख्रीष्टको स्वभाव र अस्तित्वसम्बन्धी ज्ञानको वृद्धिलाई सूचित गर्दछन्, यी हुन्: अब्राम, इसहाक, याकूब, यूसुफ, मोशा, ख्रीष्ट, विलियम मिलर, र एक लाख चवालीस हजार। त्यही रेखामाथि अर्को व्यवस्थागत परिवर्तनहरूको रेखा पनि राखिएको छ, जसले परमेश्वरको मण्डलीका सात व्यवस्थाहरूलाई पहिचान गर्दछ, र ती प्रकाशको पुस्तकका अध्याय दुई र तीनका सात मण्डलीहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्; तर हामी अहिले त्यसलाई स्पर्श गर्नेछैनौं। आदम र हव्वासित पनि एउटा व्यवस्थागत परिवर्तन थियो, जुन तिनीहरूको पतनभन्दा अधिको अवस्थाद्वारा र पतनपछिको अवस्थाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, र निश्चय नै नोआहको समयमा जलप्रलयभन्दा अघिबाट जलप्रलयपछिसम्मको व्यवस्थाको परिवर्तन पनि थियो। यी सबै रेखाहरूले हामीले विचार गरिरहेको ज्योतिमा योगदान पुऱ्याउँछन्, तर अहिले हामी चुनिएका मानिसहरूमाथि केन्द्रित छौं।

जब ख्रीष्टले करारको हप्ताको प्रारम्भमा आफ्नो सेवकाइ आरम्भ गर्नुभयो, उहाँले बप्तिस्मा लिनुभयो।

येशू बप्तिस्मा लिनुभएपछि तुरुन्तै पानीबाट माथि निस्कनुभयो; अनि हेर, उहाँका निम्ति स्वर्ग खुल्यो, र उहाँले परमेश्वरका आत्मालाई ढुकुरझैं ओर्लदै आउनुभएको र उहाँमाथि अवतरण गर्नुभएको देख्नुभयो। अनि हेर, स्वर्गबाट यस्तो वाणी आयो: “यिनी मेरा प्रिय पुत्र हुन्, जसमा म अत्यन्त प्रसन्न छु।” मत्ती ३:१६, १७।

येशू पानीबाट माथि आउनुभएको बेला, यसरी करारको सप्ताह आरम्भ हुँदै गर्दा, परमेश्वरका एकदम पहिलो वचन यही थिए—पिताद्वारा गरिएको यो घोषणा कि येशू परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्थ्यो। यदि हामी “पहिलो उल्लेखको नियम”

बुझ्दछौं भने, त्यो तथ्य अत्यन्त शक्तिशाली छ। यदि बुझ्दैनौं भने, त्यति होइन।

आदिमा परमेश्वरले आकाश र पृथ्वी सृष्टि गर्नुभयो। अनि पृथ्वी आकारहीन र सुनसान थियो; र अथाह गहिराइको सतहमाथि अन्धकार थियो। अनि परमेश्वरको आत्मा जलहरूको सतहमाथि सञ्चरण गरिरहनुभएको थियो।
उत्पत्ति १:१, २।

उत्पत्तिमा जस्तै, अभिषेकको विधिमा परमेश्वरत्वका तीन व्यक्तिहरू परिचित गरिएका छन्।

येशू परमेश्वरका पुत्र, दाऊदका पुत्र र मानिसका पुत्र हुनुहुन्थ्यो भन्ने सत्यले त्यसपछिका साढे तीन वर्षभरि शास्त्रीहरू र फरिसीहरूलाई निरन्तर उद्वेलित तुल्यायो। येशूले आफ्नो बप्तिस्मामा भविष्यसूचक रूपमा येशूबाट येशू ख्रीष्टमा परिवर्तन गर्नुभयो। जब येशूले बप्तिस्मा लिनुभयो, उहाँ “ख्रीष्ट” हुनुभयो, जसको अर्थ “अभिषिक्त जन” हो, र हिब्रू भाषामा यही शब्द “मसीह” हो। अनि निश्चय नै, हिब्रूहरू एक मसीहको प्रतीक्षामा थिए, र उनीहरूलाई थाहा थियो कि उहाँ दाऊदका पुत्र हुनुहुनेछ। जब उहाँलाई पृथ्वीको इतिहासका सबैभन्दा पवित्र साढे तीन वर्ष प्रारम्भ गर्न “अभिषेक” गरियो, उहाँले पवित्र आत्मा ओर्लदै गर्नुभएको देख्नुभयो र आफ्ना पिताले बोल्नुभएको सुन्नुभयो।

त्यो अत्यन्त गहन अभिषेक-अनुष्ठान थियो, जसमा उहाँ र उहाँको कार्यबारे घोषणा गरिएको सन्देश यो थियो कि, “उहाँ परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्थ्यो।” यहूदीहरूका लागि अझ भयावह कुरा केवल उहाँ परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्थ्यो भन्ने मात्र थिएन, तर उहाँले, परमेश्वरका पुत्रको रूपमा—उहाँ वास्तवमै परमेश्वर नै हुनुहुन्थ्यो—भन्ने दाबी गर्नुभएको थियो। यहूदीहरूले यस्तो दाबीलाई, जसलाई उनीहरूले निःसन्देह ईशनिन्दात्मक ठान्थे, कुनै प्रकारले पनि सहन सकेनन्! यहूदीहरूको दुविधा, अब्राहामको दुविधा हो—किनकि अब्राहाम यहूदीहरूका पिता, वाचाका पिता, र वाचाका सर्तहरूमा स्थिर रहन आवश्यक पर्ने विश्वासका प्रतीक पनि थिए।

परमेश्वरसँग करारसम्बन्धमा प्रवेश गर्न आवश्यक पर्ने विश्वाससम्बन्धी अब्राहामको दृष्टान्तले तपाईंको विश्वासको परीक्षा हुनु आवश्यक छ भन्ने देखाउँछ। अब्राहामको परीक्षा—जसले उनको विश्वास वास्तविक थियो कि अनुमानमात्र थियो भन्ने प्रमाणित गर्ने थियो—यस कुराको प्रदर्शनमा आधारित थियो कि उनले परमेश्वरको वचनलाई पछ्याउनेछन् कि छैनन्, यद्यपि त्यो परमेश्वरको अघिल्लो वचनसँग विरोधाभासी देखिन्थ्यो। अब्राहामलाई थाहा थियो कि मानव बलि हत्या हो र यसले उनी त्यतिबेला बसोबास गरिरहेका मूर्तिपूजक जातिहरूका मूर्तिपूजक प्रथाहरूको प्रतिनिधित्व गर्दथ्यो। शास्त्रीहरू र फरिसीहरूलाई आफ्नै प्रारम्भिक करार-इतिहासदेखि नै थाहा थियो कि परमेश्वर एकमात्र परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो, र उनीहरूलाई यो पनि थाहा थियो कि येशूले आफूलाई दोस्रो परमेश्वर भएको दाबी गरिरहनुभएको थियो। उनीहरू आफ्नो अन्तिम परीक्षाद्वारा परीक्षित भइरहेका थिए।

हे इस्राएल, सुन: परमप्रभु हाम्रा परमेश्वर एकै परमप्रभु हुनुहुन्छ। व्यवस्था ६:४।

जसको इतिहासमा मोशाले अघिल्लो पद अभिलेख गरेका थिए, त्यसैमा परमेश्वरले मोशालाई यसअगावै बताइसक्नुभएको थियो कि त्यस बिन्दुदेखि उहाँ यहोवा भनेर चिनिनुहुनेछ। उहाँ अब केवल प्रभु सर्वशक्तिमान् परमेश्वर मात्र रहनुहुने थिएन, तर त्यस बिन्दुदेखि उहाँ यहोवा भनेर चिनिनुहुनेथियो। ठीक त्यही इतिहासमा, जहाँ उहाँ आफ्ना नाउँहरूद्वारा प्रकट भएको आफ्नो स्वभावसम्बन्धी समझलाई अझ बढाइरहनुभएको छ, उहाँले प्राचीन इस्राएललाई परमेश्वर एकै परमेश्वर हुनुहुन्छ भनी कडाइका साथ अवगत गराइरहनुभएको पनि छ। ख्रीष्टको समयका यहूदीहरूले यसबारे के सोच्नुपर्ने थियो?

पछि, उहाँको सेवाकार्य यरूशलेममा विजयोल्लासपूर्ण प्रवेशको चरमबिन्दुमा पुग्दा, यहूदीहरू फेरि एकपटक यस कुराले स्तब्ध हुन्छन् कि येशूले बालबालिकाहरूलाई उहाँको स्तुति गाउन अनुमति दिइरहनुभएको छ।

अगाडि जाने र पछिपछि लाग्ने भीडले कराउँदै यसो भने: दाऊदका पुत्रलाई होसान्ना; प्रभुको नाममा आउने धन्य हुन्; सर्वोच्चमा होसान्ना। मत्ती २१:९।

फरिसीहरूलाई पागलझैँ बनाउने गीतको पदावलीको त्यो अंश थियो, जसले येशूलाई दाऊदका पुत्रको रूपमा चिनायो र साथै दाऊदका पुत्र नै प्रभुको नाम हो भन्ने पनि चिनायो। उहाँको सेवाकार्यको आरम्भमा, विजयी प्रवेशको बेला, र निश्चय नै क्रूसको प्रसङ्गमा पनि, यस विवादमा येशूको नामलाई लिएरको उत्तेजना समावेश छ।

तब यहूदीहरूका प्रधान पूजाहारीहरूले पिलातसलाई भने, “यहूदीहरूका राजा भनेर नलेख; तर उसले, ‘म यहूदीहरूका राजा हुँ’ भनेको थियो भनेर लेख।” यूहन्ना 19:21।

अवश्य, पिलातसले उक्त लेखलाई “म हुँ, यहूदीहरूका राजा” भनेर परिवर्तन गरेको भए, मूलतः त्यो ठीक नै हुनेथियो, किनकि “म हुँ” त्यो नाम थियो जुन येशूले बारम्बार आफ्नै विषयमा प्रस्तुत गर्नुभयो। निश्चय नै, परमेश्वरको वचन परिवर्तन गर्नका निम्ति—विशेष गरी जब त्यो क्रूसको कथासँग सम्बन्धित हुन्छ—त्यस्तो दोषपूर्ण तर्क लागू गर्नु मानिसहरूले कहिल्यै गर्ने कुरा होइन, हैन र? येशू “यहूदीहरूका राजा” हुनुहुन्थ्यो, तर उहाँ “म हुँ” पनि हुनुहुन्थ्यो, त्यसैले “म हुँ, यहूदीहरूका राजा” भन्ने कथन एक अर्थमा सही छ, तर यही मुख्य बुँदा होइन।

सुरुदेखि, मध्यभरि, र साढे तीन वर्षको अन्त्यसम्म उहाँको नाम हलचलको केन्द्रबिन्दु बन्यो। करारका नामहरूको शृङ्खलाबारे बुझ्नुपर्ने धेरै कुराहरू छन्, तर यहाँ म यो देखाउन चाहन्छु कि प्राचीन इस्राएलको अन्त्यतिर यहूदी मण्डलीमा ख्रीष्टको नामसँग सम्बन्धित एउटा कम्पन उत्पन्न भएको थियो। दाऊदका पुत्रको रूपमा उहाँसँग मसीह हुन आवश्यक प्रमाणहरू थिए; परमेश्वरका पुत्रको रूपमा (अर्थात् उहाँ परमेश्वर पनि हुनुहुन्थ्यो) र मानिसका पुत्रको रूपमा, येशूले चुनिएका मानिसहरूका सामु एक अत्यन्तै ठूलो परीक्षा प्रस्तुत गर्नुभयो। जब मोशाले तिनीहरूको करारको इतिहासको प्रारम्भमै परमेश्वर एकै परमेश्वर हुनुहुन्छ भनी यति स्पष्ट रूपमा बताएका थिए, तब यस मानिसले आफूलाई परमेश्वर पनि र परमेश्वरको पुत्र पनि हुँ भनेर कसरी दाबी गर्न सक्थ्यो?

तथापि, मानिसहरूका बीचमा ख्रीष्ट हिँड्नुभएको उद्देश्य त्यही थियो। परमेश्वर उहाँमा हुनुहुन्थ्यो, मानिसहरूलाई आफूसँग मेलमिलाप गराउँदै, र उहाँले त्यसो यसरी गरिरहनुभएको थियो कि मानिसहरूले येशूलाई देखून्; जसले स्पष्ट र प्रत्यक्ष रूपमा सिकाउनुभयो कि यदि तिमीहरूले उहाँलाई देखेका छौ भने—तिमीहरूले पितालाई देखेका छौ। यो इतिहासले परमेश्वरका चुनिएका जनको रूपमा शाब्दिक इस्राएलको अन्त्यलाई जनाउँछ, र आरम्भमै परमेश्वर को हुनुहुन्छ र के हुनुहुन्छ भन्ने विषयमा एउटा विवाद चिन्हित थियो।

फिरऊनले भन्यो, “परमप्रभु को हुनुहुन्छ र, म इस्राएललाई जान दिन उहाँको वचन किन मानूँ? म परमप्रभुलाई चिन्दैनँ, र म इस्राएललाई जान पनि दिनेछैनँ।” प्रस्थान ५:२।

फाराओले केवल परमेश्वरको ज्ञानविरुद्ध नास्तिक अवज्ञाको प्रतीक मात्र प्रकट गरिरहेको छैन, तर अब्राहामका परमेश्वरसम्बन्धी मिश्रको बुझाइ पनि व्यक्त गरिरहेको छ। अनि प्रभुले बारम्बार भन्नुभएको छ कि मिश्रमा उहाँका अद्भुत कार्यहरू यस उद्देश्यका लागि थिए, कि मानिसजातिले उहाँ को हुनुहुन्छ भन्ने जानून्। परमेश्वरका चुनिएका जनका रूपमा वास्तविक इस्राएलको आरम्भको इतिहासले अन्तको पूर्वछाया प्रस्तुत गर्दछ।

दुवै इतिहासमा परमेश्वर को हुनुहुन्छ र उहाँ के हुनुहुन्छ भन्ने विषयमा समझको अभाव देखिन्छ, जुन उहाँका विभिन्न नामहरूसँग सम्बन्धित छ; तर हाम्रो विचारका लागि अझ महत्त्वपूर्ण कुरा यो हो कि, चुनिएका प्रजाका रूपमा इस्राएलको अन्त्यकालमा ख्रीष्टको इतिहासले यो पहिचान गराउँछ कि यहूदीहरू आफ्ना मसीहलाई स्वीकार गर्नमा ठेस खानुको एउटा प्रमुख कारण यो थियो कि उनीहरूलाई थाहा थियो—तिनीहरूको करारको इतिहासको प्रारम्भमै परमेश्वरको वचनले उहाँ एउटै परमेश्वर हुनुहुन्छ भनी पहिचान गराएको थियो। कस्तो दुविधा!

त्यसपछि तिनीहरूले उहाँलाई कुनै पनि प्रश्न सोध्ने साहस गरेनन्। अनि उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “ख्रीष्ट दाऊदका पुत्र हुन् भनेर तिनीहरूले कसरी भन्छन्? किनकि दाऊद स्वयं भजनसंग्रहको पुस्तकमा भन्छन्, ‘परमप्रभुले मेरा प्रभुलाई भन्नुभयो, “मेरो दाहिने हातपट्टि बस, जबसम्म म तिम्रा शत्रुहरूलाई तिम्रा पाउदान नबनाऊँ।”’ यसकारण दाऊदले उहाँलाई प्रभु भन्छन्, तब उहाँ कसरी उनका पुत्र भए?” लूका 20:40-44।

यो यहूदीहरूका लागि अन्तिम प्रश्न-उत्तरको समयावधि हो, किनकि त्यस अन्तर्क्रियापछि, “तिनीहरूले उहाँलाई कुनै पनि प्रश्न सोध्ने साहस गरेनन्।” उहाँले भर्खरै हराएको घरानाका लागि आफ्नो सेवकाईको अन्तिम प्रश्नको उत्तर दिनुभएको थियो (र भविष्यवाणीसम्बन्धी आख्यानमा सधैं एउटा हराएको घराना हुन्छ), अनि त्यसपछि उहाँले आफ्नो नाउँ “दाऊदका पुत्र” को रूपमा, र यसरी मसीहको रूपमा, विषय उठाउनुहुन्छ। ती साढे तीन वर्षभरि विवादले उहाँका विविध नाउँहरूलाई समेट्छ, जसले उहाँको चरित्र र स्वभावलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। उहाँको नाउँलाई प्रारम्भमा, उहाँको बन्तिस्मामा, अनि त्यसपछि हराएको घरानासँगको उहाँको अन्तिम अन्तर्क्रियामा—विजयी प्रवेशको समयमा र क्रूसमा—साथै सुसमाचारका अन्य खण्डहरूमा सम्बोधन गरिएको छ।

येशूले शास्त्रीको प्रश्नको उत्तर दिनुहुँदा फरिसीहरू उहाँको वरिपरि नजिकै भेला भएका थिए। त्यसपछि उहाँले तिनीहरूतर्फ फर्केर एक प्रश्न गर्नुभयो: ‘तिमीहरू ख्रीष्टको विषयमा के सोच्दछौ? उहाँ कसका पुत्र हुनुहुन्छ?’ यो प्रश्न तिनीहरूको मसीहासम्बन्धी विश्वासलाई जाँचका लागि थियो,—उनीहरूले उहाँलाई केवल एक मनुष्यका रूपमा मान्दथे कि परमेश्वरका पुत्रका रूपमा, त्यो देखाउनका लागि। धेरै स्वरहरू एकसाथ उत्तर दिए, ‘दाऊदका पुत्र।’ यही उपाधि भविष्यवाणीले मसीहालाई दिएको थियो। जब येशूले आफ्ना महान् आश्चर्यकर्महरूद्वारा आफ्नो देवत्व प्रकट गर्नुभयो, जब उहाँले बिरामीहरूलाई निको पार्नुभयो र मृतहरूलाई जीवित उठाउनुभयो, तब मानिसहरू आपसमा सोधपुछ गर्थे, ‘के यो दाऊदका पुत्र होइन र?’ सिरोफिनीकी स्त्री, अन्धा बार्तिमैय, र अरू धेरै जनाले उहाँसँग सहायताको लागि पुकार गर्दै भनेका थिए, ‘हे प्रभु, दाऊदका पुत्र, ममाथि कृपा गर्नुहोस्।’ मत्ती 15:22। जब उहाँ यरूशलेमतर्फ सवार भई प्रवेश गर्दै हुनुहुन्थ्यो, उहाँलाई यस आनन्दमय जयघोषले स्वागत गरिएको थियो, ‘दाऊदका पुत्रलाई होशान्ना: प्रभुको नाउँमा आउने धन्य हुनुहुन्छ।’ मत्ती 21:9। अनि मन्दिरमा भएका साना बालबालिकाहरूले त्यसै दिन त्यस हर्षपूर्ण स्तुतिघोषलाई प्रतिध्वनित गरेका थिए। तर येशूलाई दाऊदका पुत्र भनेर सम्बोधन गर्ने धेरैले उहाँको देवत्वलाई चिनेका थिएनन्। तिनीहरूले यो बुझेका थिएनन् कि दाऊदका पुत्र नै परमेश्वरका पुत्र पनि हुनुहुन्थ्यो।

“ख्रीष्ट दाऊदका पुत्र हुनुहुन्थ्यो भन्ने कथनको प्रत्युत्तरमा येशूले भन्नुभयो, ‘तसो भए दाऊदले आत्मामा [परमेश्वरबाट प्राप्त प्रेरणाको आत्मा] उहाँलाई कसरी प्रभु भनी सम्बोधन गर्छन्, यसो भन्दै, प्रभुले मेरा प्रभुलाई भन्नुभयो, मेरो दाहिने हातपट्टि बस, जबसम्म म तेरा शत्रुहरूलाई तेरा पाउदान बनाइदिनँ? यसरी दाऊदले उहाँलाई प्रभु भन्छन् भने, उहाँ कसरी उनका पुत्र हुन सक्छन्? अनि कसैले पनि उहाँलाई एक शब्दको उत्तर दिन सकेन, न त त्यस दिनदेखि फेरि उहाँलाई कुनै प्रश्न सोध्ने साहस नै कसैले गर्‍यो।’” द डिजायर अफ एजेस, ६०९।

मसीहको रूपमा उहाँको अभिषेक, र उहाँले उद्धार गर्न आउनुभएकोहरूसित उहाँको अन्तिम अन्तरक्रिया, उहाँको देवत्व, उहाँका नाउँहरूको प्रतीकवाद, र निश्चय नै प्रथम उल्लेखको नियममाथि केन्द्रित थियो। येशूले यहूदीहरूका लागि आफ्नो प्रत्यक्ष कार्यको अन्त्य, शाब्दिक दाऊदको इतिहास प्रयोग गरेर आत्मिक दाऊदको विषयमा शिक्षा दिँदै गर्नुहुन्छ। जब प्रभुले प्रभुलाई उहाँसँगै सिंहासनमा विराजमान हुन भन्नुहुन्छ, तब दाऊदले त्यसबारे किन टिप्पणी गर्ने? किनकि आरम्भको राजा दाऊदले अन्त्यको आत्मिक राजा दाऊदको प्रतिनिधित्व गर्दछ। हराएको घरानासित येशूको अन्तिम कथनलाई ठीकसँग बुझ्ने एक मात्र उपाय भनेको प्रथम उल्लेखको नियम लागू गर्न सक्नु थियो, तर यदि तपाईंलाई त्यो नियम थाहा छैन भने त्यसो गर्न सकिँदैन।

हराएको घरानालाई उहाँको अन्तिम कथन बुझ्नको लागि “पहिलो उल्लेखको नियम” को बुझाइ आवश्यक थियो। येशूले आफ्नो अन्तिम कथनमा हराएको घरानासमक्ष सत्य प्रस्तुत गर्न दाऊद र दाऊदका पुत्रलाई प्रयोग गर्नुभयो। आखिर तिनीहरू दाऊदकै घराना भएका थिए। त्यसैले येशूले पिता (दाऊद) लाई लिएर त्यसलाई (दाऊदका पुत्र) तर्फ फर्काउनुभयो, र उहाँले पुत्र (दाऊदका) लाई पनि लिएर उसलाई उसका पिता (दाऊद) तर्फ फर्काउनुभयो। उहाँले “अन्तिम दिनहरू” मा एलियाको सन्देशले गर्ने भनी भविष्यवाणी गरिएझैं पितालाई बालकतर्फ फर्काउनुभयो। प्राचीन शाब्दिक इस्राएलका लागि त्यो उहाँको अन्तिम सन्देश थियो, र त्यो एउटा एलियाको सन्देश थियो, किनकि त्यो “पहिलो उल्लेखको नियम” मा आधारित थियो। अतः “पहिलो उल्लेखको नियम” ले पनि, यस नियममै आधारित भएकाले, येशूको सन्देशलाई एलियाको सन्देश भएको पुष्टि गर्दछ। “पहिलो उल्लेखको नियम” ले यो माग गर्दछ कि

यदि बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको एलियाको सन्देश हराएको इस्राएलको घरानालाई दिइएको अन्तिम चेतावनी-सन्देशमध्ये पहिलो थियो भने, तिनीहरूलाई दिइने अन्तिम सन्देश पनि एलियाकै सन्देश हुनेथियो। र त्यस्तै भयो...

यी सबै कुरा भनिसकेपछि, अब म यस सम्पूर्णबाट प्रथम उल्लेखको नियम—अल्फा र ओमेगा—मा आधारित एउटा बुँदा निकाल्न चाहन्छु। प्राचीन इस्राएलको प्रारम्भमा परमेश्वर को हुनुहुन्छ र के हुनुहुन्छ भन्ने बुझाइबारे एउटा विवाद थियो, जसले प्राचीन इस्राएलको अन्त्यमा भएको उही विवादको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्‍यो। प्राचीन इस्राएलको अन्त्यमा, ख्रीष्टको कार्यमा हराएको इस्राएलको घरानालाई परमेश्वर को हुनुहुन्छ र के हुनुहुन्छ भनेर सिकाउनु पनि समावेश थियो। अन्त्यको इतिहासमा, ख्रीष्टको विरुद्धमा एउटा यस्तो प्रतिरोध थियो, जुन प्रारम्भमै स्थापित गरिएको मौलिक सत्यको आधारमा खडा गरिएको थियो। आधुनिक आत्मिक इस्राएलले आफ्नो इतिहासमा उही भविष्यवाणीगत विशेषताहरू धारण गर्नेछ।

एड्भेन्टवादको प्रारम्भमा, इतिहासकारहरूले हामीलाई जानकारी दिन्छन् कि मिलेराइटहरू मुख्यतः दुईवटा ख्रीष्टियन सम्प्रदायबाट बनेका थिए; मेथोडिस्ट र क्रिश्चियन कनेक्सन। मेथोडिज्मका प्रमुख विश्वासहरू सही ख्रीष्टियन जीवनशैलीमा जिउने कुरामा आधारित थिए। तिनीहरूसँग “विधि” थियो। क्रिश्चियन कनेक्सनको प्रमुख विश्वासलाई क्याथोलिक त्रिएकको सिद्धान्तको विरोधका रूपमा संक्षेपमा प्रस्तुत गर्न सकिन्छ।

मेरो अनुसन्धान जहाँसम्म पुगेको छ, त्यसअनुसार मिलेराइटहरूको नेतृत्वको प्रायः सम्पूर्ण भागले क्रिश्चियन कनेक्सनको उक्त सिद्धान्तलाई मानेको थियो। सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट रिफर्म मुभमेन्ट (SDARM) का धेरै शाखाहरू अझै पनि “विरोधी-त्रित्ववाद” सम्बन्धी मूल मिलेराइट बुझाइलाई मानिरहेकाछन् र प्रवर्द्धन गरिरहेकाछन्। पायोनियरहरूको बुझाइलाई कायम राख्नेहरूका लागि एउटा दुविधा (र वर्तमान विवादको स्रोत) यो भएको छ—र सधैं रहनेछ—कि सिस्टर ह्वाइटले उनीहरूले मान्ने र प्रवर्द्धन गर्ने सिद्धान्तगत अवस्थाको प्रत्यक्ष विरोध गर्ने धेरै र विविध अंशहरूका सम्बन्धमा उनीहरूले कसरी प्रतिक्रिया दिने?

“मलाई यसो भन्नु भनी निर्देश दिइएको छ, उन्नत वैज्ञानिक विचारहरूको खोजीमा रहेका व्यक्तिहरूका धारणाहरूमाथि भरोसा गर्नु हुँदैन। निम्नलिखितजस्ता प्रस्तुतिहरू गरिन्छन्: ‘पिता अदृश्य ज्योतिजस्तै हुनुहुन्छ; पुत्र मूर्त ज्योतिजस्तै हुनुहुन्छ; आत्मा सर्वत्र फैलाइएको ज्योति हो।’ ‘पिता ओसजस्तै हुनुहुन्छ, अदृश्य वाष्प; पुत्र सुन्दर रूपले संकलित ओसजस्तै हुनुहुन्छ; आत्मा जीवनको आसनमा झरेको ओसजस्तै हो।’ अर्को प्रस्तुति यस प्रकार छ: ‘पिता अदृश्य वाष्पजस्तै हुनुहुन्छ; पुत्र सीसाजस्तो बाक्लो बादलजस्तै हुनुहुन्छ; आत्मा झरेको वर्षा हो, जसले ताजगीदायक शक्तिमा कार्य गरिरहेको हुन्छ।”

“यी सबै आत्मावादी प्रतिरूपहरू केवल शून्यता मात्र हुन्। तिनीहरू अपूर्ण र असत्य छन्। तिनीहरूले त्यस महिमालाई क्षीण र न्यून बनाउँछन्, जससँग कुनै पनि पार्थिव समानताको तुलना हुन सक्दैन। परमेश्वरलाई उहाँका आफ्नै हातले बनाउनुभएका वस्तुहरूसँग तुलना गर्न सकिँदैन। यी त केवल सांसारिक वस्तुहरू मात्र हुन्, मानिसको पापका कारण परमेश्वरको श्रापान्तर्गत दुःख भोगिरहेका। पृथ्वीका वस्तुहरूद्वारा पिताको वर्णन गर्न सकिँदैन। पिता देहधारी रूपमा परमेश्वरत्वको सम्पूर्ण परिपूर्णता हुनुहुन्छ, र मर्त्य दृष्टिका लागि अदृश्य हुनुहुन्छ।”

“पुत्र ईश्वरत्वको सम्पूर्ण परिपूर्णताको प्रकट स्वरूप हुनुहुन्छ। परमेश्वरको वचनले उहाँलाई ‘उहाँको व्यक्तित्वको प्रत्यक्ष प्रतिरूप’ भनी घोषणा गर्दछ। ‘किनकि परमेश्वरले संसारलाई यस्तो प्रेम गर्नुभयो कि उहाँले आफ्ना एकमात्र पुत्र दिनुभयो, ताकि उहाँमाथि विश्वास गर्ने कोही पनि नाश नहोस्, तर अनन्त जीवन पाओस्।’ यहाँ पिताको व्यक्तित्व प्रकट गरिएको छ।”

“ख्रीष्ट स्वर्गमा आरोहण गर्नुभएपछि पठाउने भनी प्रतिज्ञा गर्नुभएको सान्त्वनादाता, परमेश्वरत्वको सम्पूर्ण पूर्णतामा प्रकट हुने आत्मा हुनुहुन्छ, जसले ख्रीष्टलाई व्यक्तिगत मुक्तिदाताका रूपमा ग्रहण गर्ने र उहाँमाथि विश्वास गर्ने सबैलाई दिव्य अनुग्रहको शक्ति प्रकट गर्नुहुन्छ। स्वर्गीय त्रयीका तीन जीवित व्यक्तिहरू छन्; यी तीन महान् शक्तिहरू—पिता, पुत्र, र पवित्र आत्मा—को नाममा, जीवित विश्वासद्वारा ख्रीष्टलाई ग्रहण गर्नेहरूलाई बप्तिस्मा दिइन्छ, र यी शक्तिहरूले ख्रीष्टमा नयाँ जीवन जिउनका लागि गरिने तिनीहरूका प्रयासहरूमा स्वर्गका

आज्ञाकारी प्रजाहरूसित सहकार्य गर्नेछन्।” Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

उक्त अंशले “ती व्यक्तिहरूका भावनाहरू” लाई, जसले पितालाई, पुत्रलाई र आत्मालाई “पृथ्वीका वस्तुहरू” द्वारा परिभाषित गरिरहेका थिए, त्यही “पृथ्वीका वस्तुहरू” सँग सम्बन्धित ठहराउँछ। त्यसपछि उनी भन्छिन्, “पितालाई पृथ्वीका वस्तुहरूद्वारा वर्णन गर्न सकिँदैन।” उनले प्रस्तुत गरेका दुई बुँदाहरू ध्यान दिनुहोस्, यद्यपि तीमध्ये एउटा विरोधाभासजस्तो सुनिन सक्छ। यदि भन्नु हो भने, उनी देवत्वसम्बन्धी त्यस्तो झूटो वर्णन औल्याइरहेकी छिन्, जसले तीन देवताहरूको पहिचान गर्छ। यो देवत्वको एक झूटो वर्णन हो, तर देवत्वको उक्त झूटो परिभाषा यस कारणले पनि त्रुटिपूर्ण छ कि त्यसमा देवत्वभित्र देवताहरूको संख्या नै गलत छ—यस तथ्यबारे उनले कुनै टिप्पणी गर्दिनन्।

यो पनि ध्यान दिनुहोस् कि उनले भन्छिन्, पृथ्वीका कुराहरू पितालाई वर्णन गर्न प्रयोग गर्न सकिँदैन। त्यही कथनमा उनी स्वयंले पृथ्वीका कुराहरू नै प्रयोग गरिरहेकी छिन्। सन्तान, आमा, बुबा, माइजू, दाजुभाइ-दिदीबहिनीका सन्तानहरू भएका त मानिसहरू नै हुन्। अनि येशूले हामीलाई बताउनुहुन्छ कि नयाँ बनाइएका पृथ्वीमा स्वर्गमा अब विवाह हुनेछैन, किनकि हामी स्वर्गदूतहरूजस्तै हुनेछौं। त्यहाँ केटा वा केटी स्वर्गदूतहरू हुँदैनन्। मानिसहरूले एक-अर्कासितका आफ्ना सम्बन्धहरू परिभाषित गर्न प्रयोग गर्ने शब्दहरूलाई परमेश्वरले हामीलाई उहाँको स्वभाव र चरित्रबारे शिक्षा दिन प्रयोग गर्नुभएको छ, तर परमेश्वरको चरित्र र स्वभावबारे मानिसहरूलाई शिक्षा दिन प्रेरणाले प्रयोग गरेका “पृथ्वीका कुराहरू” समेत अपूर्ण छन्।

हामीलाई यो जानकारी दिइएको छ कि, “स्वर्गीय त्रयीका तीन जीवित व्यक्तिहरू छन्” ... “पिता, पुत्र, र पवित्र आत्मा।” यी तीन व्यक्तिहरूसित सांसारिक आत्मावादी भावनाहरू जोड्नु घृणित कुरा हो, तर परमेश्वरत्वको बाइबलीय परिभाषासित “यी तीन महान् शक्तिहरूको नाउँ” जोड्नु घृणित कुरा होइन।

भविष्यद्वक्त्री भन्छिन् कि परमेश्वरत्वको गठन गर्ने ती तीन महान् शक्तिहरूको “नाम” पिता, पुत्र र पवित्र आत्मा हो। प्रत्येक बाइबलीय सत्यजस्तै, जब यसलाई पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति मिलाई एकत्र गरिन्छ, तब पूर्ण साक्ष्य प्रकट गरिएका प्रत्येक मार्गचिह्नले बनेको हुनुपर्छ। भविष्यद्वक्ताहरूका साक्ष्यहरूलाई एकसाथ संयोजित गरिनुपर्छ। दानिएलले ख्रीष्टलाई पाल्मोनी नाम दिन्छन् (अन्य नामहरूमध्ये; तर यो केवल एउटा उदाहरण हो)। यूहन्नाले उहाँलाई अल्फा र ओमेगा भन्छन्, र मोशाले उहाँलाई यहोवा भन्छन्। एलेन ह्वाइटका अनुसार उहाँको नाम पिता, पुत्र र पवित्र आत्मा हो।

“शैतान ... निरन्तर जाली कुरालाई अघि सार्दै छ—सत्यबाट टाढा लैजानका लागि। शैतानको एकदम अन्तिम छल यही हुनेछ कि उसले परमेश्वरका आत्माको साक्षीलाई निष्प्रभावी बनाइदिनेछ। ‘जहाँ दर्शन हुँदैन, त्यहाँ प्रजा नाश हुन्छ’ (हितोपदेश 29:18)। परमेश्वरका अवशिष्ट जनहरूको साँचो साक्षीप्रति भएको विश्वासलाई डगमगाउन शैतानले विभिन्न तरिकाले र विभिन्न साधनहरूद्वारा अत्यन्त चातुर्यपूर्वक काम गर्नेछ।”

“साक्ष्यहरूका विरुद्ध एउटा यस्तो घृणा प्रज्वलित गरिनेछ, जो शैतानी हुनेछ। शैतानका क्रियाकलापहरू तिनीहरूमाथि चर्चहरूको विश्वास डगमगाउनतर्फ उन्मुख हुनेछन्, यस कारणले: यदि परमेश्वरका आत्माका चेतावनीहरू, हप्काइहरू, र परामर्शहरूलाई ध्यान दिइयो भने, शैतानले आफ्ना छलहरू भित्र्याउन र प्राणहरूलाई आफ्ना भ्रमहरूमा बाँधेर राख्न त्यति स्पष्ट मार्ग पाउन सक्दैन।” Selected Messages, book 1, 48.

यस अंशबाट एउटा छोटो सहायक बुँदा। यूहन्ना परमेश्वरको वचन र येशूको साक्षीका कारण पत्नोसमा निर्वासित भएका छन्। तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशका दुई लक्षित श्रोता-समूह छन्—एड्भेन्टवाद बाहिरकाहरू र एड्भेन्टवाद भित्रकाहरू। यूहन्नाले त्यस्तो एक एड्भेन्टवादीलाई प्रतिनिधित्व गर्छन् जो बाइबलप्रतिको आफ्ना आज्ञापालनका कारण संसारबाट मात्र सतावट भोगिरहेको छैन, तर भविष्यवाणीको आत्माका लेखनहरूप्रतिको आफ्ना आज्ञापालनका कारण पनि सतावट भोगिरहेको छ। भविष्यवाणीको आत्माविरुद्ध खन्याइने सतावट बाहिरबाट होइन, भित्रैबाट आउँछ।

प्राचीन इस्राएलको आरम्भमा, मिश्रमा चार सय वर्ष बितिसकेपछि, चुनिएका करारका प्रजा हुनुपर्नेहरूले अब सबैथानै जान्दथे। उनीहरू ख्रीष्टको चरित्र वा स्वभाव जान्दथे। बन्दी अवस्थामै रहँदा आत्मसात् गरेका परमेश्वरसम्बन्धी भ्रमपूर्ण धारणाहरूलाई उनीहरूले अँगालेका थिए। दस विपत्तिहरू; लाल समुद्रबाटको उद्धार; स्वर्गीय मन्ना; पवित्रस्थान र त्यसका सबै सामानहरू; पवित्र विधि-विधानहरू; बाहिरी चोक, पवित्र स्थान र परमपवित्र स्थान; परमेश्वरको व्यवस्था; तिनीहरूलाई पछ्याउँदै आएको चट्टान; तिनीहरूलाई पछ्याउँदै आएको चट्टानबाट निस्केको पानी, र यहाँसम्म कि खम्बामा टाँगिएको सर्पसमेत—यी सबै उहाँका चुनिएका प्रजामा परमेश्वरको ज्ञान वृद्धि गराउनका लागि अभिप्रेत थिए। त्यो एक प्रगतिशील शिक्षा थियो। त्यो प्रगतिशील शिक्षा तबसम्म निरन्तर रह्यो जबसम्म शास्त्रीहरूले “उहाँलाई अब फेरि कुनै प्रश्न सोध्ने साहस गरेनन्,” र त्यसपछि उहाँले तिनीहरूले उहाँसँगको खुला छलफलमा लिन सक्ने अन्तिम विषय पहिचान गर्नुभयो, र त्यो दाऊदको नाम तथा ख्रीष्ट को हुनुहुन्छ र के हुनुहुन्छ भन्ने विषयसँग सम्बन्धित थियो।

आधुनिक आत्मिक इस्राएलको आरम्भमा, आत्मिक बाबेलमा १२६० वर्ष बितिसकेपछि, चुन्या गरिने करारका प्रजाहरूले अब सबैथानै पालन गर्दथे। तिनीहरूले ख्रीष्टको चरित्र वा स्वभाव जान्दथे। बन्दीवासमा रहँदा आत्मसात् गरेका परमेश्वरसम्बन्धी भ्रमपूर्ण धारणाहरूमा तिनीहरू अडिग थिए। आफ्ना सबै मार्गचिह्नहरू, धर्मत्यागहरू, सम्झौताहरू र आन्तरिक संघर्षहरूसहित एड्भेन्टवादको इतिहास १८८० को दशकमा यस्तो बिन्दुमा पुग्यो, जब The Desire of Ages प्रकाशित भयो। त्यस पुस्तकको पृष्ठ ६७१ मा परमेश्वरत्वसम्बन्धी यस्तो बुझाइ अंकित छ, जुन अठारौँ शताब्दीबाट आएको बुझाइभन्दा धेरै पर विकसित भइसकेको छ।

प्राचीन इस्राएलको अन्त्यकालमा एउटा विवाद उत्पन्न भयो, जुन परमेश्वरत्वको सीमित बुझाइका कारण ल्याइएको थियो, र त्यो बुझाइ उनीहरूको प्रारम्भिक इतिहासबाट प्राप्त समझमा आधारित थियो। येशूको साक्षी भन्छ कि पिता, पुत्र वा पवित्र आत्मा—उहाँहरू सबै “शरीरमा वास गर्ने परमेश्वरत्वको सम्पूर्ण परिपूर्णता” हुनुहुन्छ (कलस्सी २:९)। बाइबलीय साक्षी यसो भन्छ, “हे इस्राएल, सुन: परमप्रभु हाम्रा परमेश्वर एकै परमप्रभु हुनुहुन्छ” (व्यवस्था ६:४)।

आधुनिक इस्राएलले परमेश्वरत्वबारे विविध विचारहरू मान्दछ, र तीमध्ये केवल एउटै सही छ। आधुनिक इस्राएलको अन्त्यमा, अनुग्रहको समय अझै बाँकी रहँदासम्म, परमेश्वरले आफ्नो चरित्रको प्रकाशन गर्ने कार्यलाई पूरा गर्नुहुनेछ। यहूदीहरूका लागि उहाँले यही गर्नुभयो, र उहाँ कहिल्यै परिवर्तन हुनुहुन्न। यो निश्चित छ कि हामी अनन्तताभरि परमेश्वरको स्वभाव र चरित्रसम्बन्धी हाम्रो समझमा निरन्तर बढ्दै जानेछौं, तर सत्यको एउटा उद्देश्यपूर्ण भविष्यवाणीगत रेखा रहेको छ, जसले परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई आफ्नै विषयमा शिक्षा दिन गर्नुभएको प्रयासहरूलाई प्रदर्शित गर्दछ, र त्यो इतिहास उहाँले अहिले सिकाउन चाहनुभएको शिक्षाको अंश हो; अनि त्यस शैक्षिक प्रक्रियासम्बन्धी भविष्यवाणीमूलक वचनमा पाइने जानकारीले छलफलको यस्तो अन्त्यलाई चिन्हित गर्दछ, जो अनुग्रहको समयको समाप्तिसँग मेल खान्छ।

“ख्रीष्ट परमेश्वरका पूर्व-अस्तित्ववान्, स्वयं-अस्तित्ववान् पुत्र हुनुहुन्छ.... आफ्नो पूर्व-अस्तित्वको विषयमा बोल्नुहुँदा, ख्रीष्टले मनलाई तिथिरहित युगहरू पार गराउँदै अतीततिर लैजानुहुन्छ। उहाँले हामीलाई आश्वासन पार्नुहुन्छ कि त्यस्तो कुनै समय कहिल्यै थिएन जब उहाँ अनन्त परमेश्वरसँग घनिष्ठ सहभोजमा हुनुहुन्थ्यो। जसको स्वर त्यस बेला यहूदीहरूले सुनिरहेका थिए, उहाँ परमेश्वरसँग उहाँकै साथमा हुर्काइएका एकजनाजस्तै हुनुहुन्थ्यो।” Signs of the Times, August 29, 1900.

“उहाँ परमेश्वरसँग समतुल्य, अनन्त र सर्वशक्तिमान हुनुहुन्थ्यो.... उहाँ अनादिकालदेखि स्वयं-अस्तित्वमा रहने पुत्र हुनुहुन्छ।

“परमेश्वरको वचनले ख्रीष्टको यस पृथ्वीमा रहँदा उहाँको मानवताबारे बोल्दछ, तर यसले उहाँको पूर्व-अस्तित्वको विषयमा पनि स्पष्टतापूर्वक बोल्दछ। वचन एक दैवी सत्ता स्वरूप, अर्थात् परमेश्वरका अनन्त पुत्रका रूपमा, आफ्ना पितासँग एकता र ऐक्यमा अस्तित्वमा हुनुहुन्थ्यो। अनादिकालदेखि उहाँ करारका मध्यस्थ हुनुहुन्थ्यो, उहाँ नै ती एक हुनुहुन्थ्यो जसमा पृथ्वीका सबै जातिहरू—यहूदी र अन्यजाति दुवै—यदि तिनीहरूले उहाँलाई स्वीकार

गरे भने, आशिषित हुने थिए। 'वचन परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो, र वचन परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो।' मानिस वा स्वर्गदूतहरू सृष्टि हुनुभन्दा अघि, वचन परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो, र परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो।" Review and Herald, April 5, 1906.

उक्त खण्डमा उनले यूहन्नाका आरम्भिक शब्दहरूमध्येबाट उद्धृत गर्छिन्।

आदिमा वचन हुनुहुन्थ्यो, र वचन परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो, र वचन परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो। उहाँ आदिदेखि नै परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो। सबै थोक उहाँद्वारा सृष्टि भए; र उहाँबाहेक जे सृष्टि भएको छ, त्यसमा कुनै पनि कुरा सृष्टि भएको थिएन। यूहन्ना १:१-३।

आदिमा कम्तीमा दुई परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो, किनकि यूहन्नाले भर्खरै यसो भनेका छन्, "वचन परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो र परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो।" उत्पत्तिको पहिलो पदमा हिब्रू शब्द "Elohim" लाई परमेश्वर भनी अनुवाद गरिएको छ। प्रायः परमेश्वरको वचनमा "Elohim" लाई एकवचन परमेश्वरलाई चिनाउने व्याकरणिक संरचनामा राखिएको हुन्छ, तर पनि यो बहुवचन नै हो। यस विषयमा आफ्नो दोस्रो साक्षीद्वारा यूहन्नाले उक्त पदमा "Elohim" एकवचन परमेश्वर हो भन्ने विचारलाई हटाइदिन्छन्। उनको साक्षीले कम्तीमा दुई परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो भन्ने कुरा स्थापित गर्दछ।

भविष्यवाणीको आत्मालाई समर्थन गर्ने दाबी गर्ने त्रित्व-विरोधीहरूका लागि अझ बढी चिन्ताजनक कुरा यो हो कि आरम्भमा "परमेश्वरको आत्मा पानीमाथि मडारिरहनुभएको थियो।" पानीमाथि मडारिरहनुभएको "आत्मा" के पिता हुनुहुन्थ्यो वा पुत्र, अथवा सिस्टर ह्याइटले उहाँलाई सम्बोधन गर्नुभएझैं स्वर्गीय त्रयीको तेस्रो व्यक्ति हुनुहुन्थ्यो? यूहन्नाले आफ्नो सुसमाचारका पहिलो तीन पदहरूमा लेखेका कुरापछि यी शब्दहरू आउँछन्।

उहाँमा जीवन थियो; र त्यो जीवन मानिसहरूको ज्योति थियो। अनि त्यो ज्योति अन्धकारमा चम्किरहन्छ; तर अन्धकारले त्यसलाई बुझैन। यूहन्ना १:४, ५.

उज्यालो र अन्धकारसम्बन्धी यो सन्दर्भ उत्पत्तिको आरम्भसँग पूर्णतः सहमत छ, जहाँ यसरी भनिएको छ।

अनि परमेश्वरले भन्नुभयो, उज्यालो होस्; र उज्यालो भयो। अनि परमेश्वरले उज्यालोलाई हेर्नुभयो कि त्यो असल थियो; र परमेश्वरले उज्यालोलाई अन्धकारदेखि अलग गर्नुभयो। उत्पत्ति १:३, ४।

हामी छिट्टै ती दुई समानान्तर खण्डहरूमा फेरि फर्कनेछौं, जहाँ ज्योतिको विषयवस्तु छ, जुन देवत्वको परिचयपछि आउने सृष्टिको विवरणमा प्रस्तुत गरिएको छ। "आदिमा" सम्बोधन गरिएको पहिलो सत्य भनेको देवत्वको संरचना वा स्वरूप हो। तर यो खण्ड दोस्रो अध्यायको तेस्रो पदसम्म आइपुग्दासम्म रोकिँदैन, जहाँ हामी पाउँछौं कि सृष्टिको अन्तिम तीन शब्द तीन हिब्रू अक्षरहरूबाट आरम्भ हुन्छन्, जो एकसाथ मिलेर "सत्य" भनी अनुवाद गरिएको शब्द बनाउँछन्।

सृष्टिको वृत्तान्तको प्रारम्भमा परमेश्वरत्वलाई प्रस्तुत गरिन्छ, त्यसपछि उहाँको वचनको सृजनात्मक शक्तिलाई प्रकट गरिन्छ, अनि अन्त्यमा सत्य, तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश, र अल्फा तथा ओमेगाद्वारा प्रतिपादित परमेश्वरको नाउँलाई प्रतिनिधित्व गर्ने एक दिव्य हस्ताक्षरद्वारा उक्त खण्डको समाप्ति गरिन्छ।

सातौं दिनमा परमेश्वरले आफूले गर्नुभएको आफ्नो काम समाप्त गर्नुभयो; र आफूले गर्नुभएको आफ्नो सबै कामबाट उहाँ सातौं दिनमा विश्राम गर्नुभयो। अनि परमेश्वरले सातौं दिनलाई आशीर्वाद दिनुभयो, र त्यसलाई पवित्र ठहराउनुभयो; किनकि त्यसैमा परमेश्वरले सृष्टि गरी बनाउनुभएको आफ्नो सबै कामबाट उहाँले विश्राम गर्नुभएको थियो। उत्पत्ति २:२, ३.

परमेश्वरको वचनमा सिकाइएका प्रारम्भिक सत्यहरूको अन्त्यांश नै उक्त खण्डको शिखरबिन्दु हो। यो "God," "created," र "made" यी तीन शब्दमा समाप्त हुन्छ, यसरी उक्त खण्डको आरम्भलाई जोड दिँदै, तर त्यत्तिकै महत्त्वपूर्ण रूपमा सातौं-दिनको शबाथलाई पनि विशेष रूपमा प्रकट गर्दछ। निस्सन्देह, शबाथ सृष्टिको प्रतीक हो र परमेश्वर तथा उहाँका चुनिएका मानिसहरूबीचको चिन्ह हो। "Truth" ती तीन अक्षरद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ,

जसले सृष्टिसम्बन्धी ती अन्तिम तीन शब्दमध्ये प्रत्येकको आरम्भ गर्दछ। यो गवाहीले शबाथको सत्य कति महत्त्वपूर्ण र गहन छ भन्ने कुरालाई जोड दिइरहेको छ, तर त्यत्तिकै गहिरो कुरा यो पनि हो कि ती तीन अक्षरले पहिलो, दोस्रो, र तेस्रो स्वर्गदूतका सन्देशहरूका तीन चरणहरूलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्दछन्। यसरी, बाइबलको अति पहिलो खण्डमै, परमेश्वरको सृजनात्मक शक्तिको चिन्हका रूपमा रहेको शबाथ समयको अन्त्यमा परीक्षा गरिने विषयको रूपमा पनि चिन्हित गरिएको छ। बाइबलको अन्तिम पुस्तकले यूहन्नाले आफ्नो सुसमाचारमा दिएको गवाहीसँग संगत गर्न तेस्रो साक्षी प्रदान गर्दछ।

एशियामा भएका सातवटा मण्डलीहरूलाई यूहन्नाको अभिवादन: जो हुनुहुन्छ, जो हुनुहुन्थ्यो, र जो आउनुहुनेछ, उहाँबाट; र उहाँको सिंहासनको सामु रहेका सात आत्माहरूबाट; अनि येशू ख्रीष्टबाट, जो विश्वासयोग्य साक्षी, मृतकहरूमध्येका जेठो जन्मनुभएको, र पृथ्वीका राजाहरूका अधिपति हुनुहुन्छ—तिमीहरूलाई अनुग्रह र शान्ति होस्। उहाँलाई, जसले हामीलाई प्रेम गर्नुभयो, र आफ्नै रगतद्वारा हाम्रा पापहरूबाट हामीलाई धोइदिनुभयो, अनि हामीलाई परमेश्वर र उहाँका पिताका निम्ति राजाहरू र पूजाहारीहरू बनाउनुभयो—उहाँलाई युगानुयुग महिमा र प्रभुत्व होस्। आमेन। हेर, उहाँ बादलहरूसित आउँदै हुनुहुन्छ; र प्रत्येक आँखाले उहाँलाई देख्नेछ, तिनीहरूले पनि जसले उहाँलाई छेडे; अनि पृथ्वीका सबै कुलहरू उहाँकै कारण विलाप गर्नेछन्। निश्चय नै, आमेन। “म अल्फा र ओमेगा हुँ, आदि र अन्त,” प्रभु भन्नुहुन्छ, “जो हुनुहुन्छ, जो हुनुहुन्थ्यो, र जो आउनुहुनेछ, सर्वशक्तिमान्।”

म यूहन्ना, जो तिमीहरूको भाइ पनि हुँ, र क्लेशमा, येशू ख्रीष्टको राज्यमा तथा धैर्यतामा तिमीहरूको सहभागी पनि हुँ, परमेश्वरको वचनको निम्ति र येशू ख्रीष्टको साक्षीको निम्ति पत्नोस भनिने टापुमा थिएँ। प्रभुको दिनमा म आत्मामा थिएँ, र मैले मेरो पछाडि तुरहीको जस्तो एउटा ठूलो स्वर सुनेँ, जसले भन्यो, “म अल्फा र ओमेगा हुँ, पहिलो र अन्तिम; अनि, तैले जे देख्छस्, त्यो एउटा पुस्तकमा लेख, र एशियामा रहेका सातवटा मण्डलीहरूकहाँ पठा; एफिसस, स्मुर्ना, पर्गामोस, थियातिरा, सार्दिस, फिलाडेल्फिया, र लाओदिकियाकहाँ।” प्रकाश १:४-११।

प्रकाशको पुस्तकको पहिलो अध्यायका पहिलो तीन पदहरूले अन्तिम चेतावनीको सन्देशलाई पहिचान गराउँछन् र त्यो सन्देश परमेश्वरबाट मानवजातिसम्म कसरी पुग्याइन्छ भन्ने कुरा पनि प्रकट गर्छन्। यसले यो पनि बताउँछ कि यो येशू ख्रीष्टको प्रकाश हो; यसरी प्रकाशको पुस्तक र दानिएलको पुस्तकबीच भिन्नता स्थापित हुन्छ। एउटा अगमवाणी हो, अर्को प्रकाश हो।

“प्रकाशमा बाइबलका सबै पुस्तकहरू एकै ठाउँमा भेला हुन्छन् र यहीं समाप्त हुन्छन्। यहाँ दानियलको पुस्तकको पूरक अंश छ। एउटा अगमवाणी हो; अर्को प्रकाश हो। जुन पुस्तकमा छाप लगाइएको थियो, त्यो प्रकाश होइन, तर दानियलको अगमवाणीको त्यो अंश हो जो अन्तिम दिनहरूसँग सम्बन्धित छ। स्वर्गदूतले आज्ञा दिए, ‘तर हे दानियल, यी वचनहरू बन्द गर, र अन्तको समयसम्म पुस्तकमा छाप लगा।’ दानियल १२:४।” प्रेरितहरूका काम, ५८५.

प्रकाशको पुस्तकमा भविष्यवाणीका ती रेखाहरू छन्, जसलाई चिनिनु र रेखामाथि रेखा जोडेर एकसाथ ल्याइनु आवश्यक छ। ती सबै भविष्यवाणीका रेखाहरू प्रकाशको पुस्तकमा आएर समाप्त हुन्छन्, तर जो पुस्तक मुद्राबन्द गरिएको थियो, त्यो प्रकाशको पुस्तक थिएन; र मुद्राबन्द गरिएको पुस्तक केवल दानिएलको पुस्तक मात्र पनि थिएन, बरु दानिएलको पुस्तकमा जो मुद्राबन्द गरिएको थियो, त्यो थियो “दानिएलको भविष्यवाणीको अन्तिम दिनहरूसँग सम्बन्धित त्यो अंश।”

“अन्तिम दिनहरू” लाई सामान्य अर्थमा बुझ्न सकिन्छ, तर तिनीहरूलाई प्रेरित वचनहरूका रूपमा बुझ्न (जसका तिनीहरू हुन्) हामीले “अन्तिम दिनहरू” भन्ने अभिव्यक्तिसँग कुनै भविष्यसूचक प्रतीकात्मकता जोडिएको छ कि छैन, त्यसको पनि मूल्याङ्कन गर्नुपर्छ। “अन्तिम दिनहरू” भविष्यसूचक इतिहासको एक विशिष्ट अवधि हो, जसलाई समर्थन गर्ने धेरै आधाररेखाहरू छन्। निकट भविष्यमा म त्यो इतिहास प्रस्तुत गर्ने आशा राख्दछु। यो विशेषतः १७९८ देखि कृपाअवधिको अन्त्यसम्मको इतिहास हो। यसलाई चिन्ने एउटा उपाय यो हो कि शाब्दिक पवित्रस्थान सेवामा

वर्षको एक दिन न्यायको प्रतिनिधित्व गर्दथ्यो, र त्यो प्रायश्चित्तको दिन थियो। त्यस शाब्दिक विधिले सिस्टर ह्वाइटले प्रतिरूप-विरोधी प्रायश्चित्तको दिन भन्नुभएको कुरालाई प्रतिरूपित गर्दथ्यो। भविष्यसूचक अथवा आत्मिक प्रायश्चित्तको दिनले कृपाअवधिको “अन्तिम दिनहरू” लाई प्रतिनिधित्व गर्दछ; यसले अन्तिम न्यायको अवधिलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

दानिएलमा मोहोर लगाइएको भविष्यवाणी द्विविध थियो। त्यहाँ अन्तिम दिनहरूसँग सम्बन्धित एउटा भविष्यवाणी थियो, जसलाई मिलेराइटहरूले चिने, र जसले न्यायको उद्घाटनको घोषणा गर्‍यो। दानिएलको त्यो खण्ड अध्याय आठ र नौको उलाइ नदीको दर्शनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। दानिएलमा मोहोर लगाइएको अर्को भविष्यवाणीले न्यायको समापन, एडभेन्टिज्मको अन्त, संयुक्त राज्य अमेरिकाको अन्त, र संसारको अन्तको घोषणा गर्दछ। त्यो दर्शन हिदेकेल नदीद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो।

“दानियेलले परमेश्वरबाट प्राप्त गरेको ज्योति विशेषगरी यी अन्तिम दिनहरूका निम्ति दिइएको थियो। उनले शिनारका महान् नदीहरू उलै र हिदेकेलका किनारमा देखेका दर्शनहरू अहिले पूर्तिको प्रक्रियामा छन्, र भविष्यवाणी गरिएका सबै घटनाहरू चाँडै नै पूरा हुनेछन्।” Testimonies to Ministers, 112, 113.

उलैको दर्शन सन् १७९८ मा खोलियो, र यसले परमेश्वरको पवित्रस्थान तथा उहाँका जनहरूलाई सम्बोधन गर्दछ। हिदेकेलको दर्शन सन् १९८९ मा खोलियो, जब, दानियेल अध्याय एघार, पद चालीसमा वर्णन गरिएझैं, पूर्व सोभियत संघका प्रतिनिधित्व गर्ने देशहरूलाई पोपसत्ता र संयुक्त राज्य अमेरिकाद्वारा बहाइयो, र यसले परमेश्वरका जनहरूका शत्रुहरूलाई सम्बोधन गर्दछ। यी दुई दर्शनले प्रकाशको पुस्तकका सात मण्डलीहरू र सात मोहरहरूले जस्तै कार्य गर्छन्। एउटा मण्डलीको आन्तरिक इतिहास हो र अर्को मण्डलीको बाह्य इतिहास हो, र ती दुवै सम्पूर्ण अवधिभर फैलिएका छन् तथा “विशेष गरी” “यी अन्तिम दिनहरूका लागि” हुन्।

तर हामीलाई प्रकाशको पुस्तक छापबन्द गरिएको पुस्तक होइन भनेर बताइए तापनि, यो पनि भनिएको छ कि यो छापबन्द गरिएको पुस्तक हो।

“प्रकाशको पुस्तक मोहरबन्द गरिएको पुस्तक हो, तर यो खोलिएको पुस्तक पनि हो। यसले यस पृथ्वीको इतिहासका अन्तिम दिनहरूमा घटन जाने अद्भुत घटनाहरूको अभिलेख राख्दछ। यस पुस्तकका शिक्षाहरू निश्चित छन्, रहस्यमय र दुर्बोध होइनन्। यसमा दानिएलमा जस्तै भविष्यवाणीको उही रेखा पुनः उठाइएको छ। केही भविष्यवाणीहरू परमेश्वरले दोहोर्‍याउनुभएको छ, यसरी तिनीहरूलाई महत्त्व दिनुपर्छ भन्ने देखाउँदै। प्रभुले त्यस्ता कुराहरू दोहोर्‍याउनुहुन्न, जो कुनै ठूलो परिणामका हुँदैनन्।” Manuscript Releases, volume 9, 8.

प्रकाशको पुस्तक खुला गरिएको छ, किनकि दानियलका भविष्यवाणीहरू खुला गरिएका छन्, र दानियलमा खुला गरिएका भविष्यवाणीका ती नै रेखाहरू प्रकाशको पुस्तकमा पनि पाइन्छन्। प्रकाशको पुस्तकमा मोहर लगाइएका कुरा भनेको प्रकाशको एउटा अंश थियो, जो विशेष गरी “अन्तिम दिनहरू”मा परमेश्वरका जनहरूसित सम्बन्धित थियो। जब सिस्टर ह्वाइटले यो कथन लेखिन्, उनले लेखेका समयमा “सात गर्जन” मोहरबन्द नै थियो, त्यसैले उनले “यो एउटा मोहरबन्द पुस्तक हो” भनेर लेखिन्। उनले दानियलको पुस्तकलाई पनि “मोहर लगाइएको पुस्तक” भनेकी थिइन्, भूतकालमा। उनका लागि यो 1798 मा खुला गरिएको थियो।

उनको जीवनकालमा सात गर्जनहरूबारे मुहरबन्द गरिएको कुरा केवल सात गर्जनहरूले प्रतिनिधित्व गर्ने भविष्यका घटनाहरू मात्र थिएन, बरु मुख्यतः यो थियो कि “सात गर्जनहरू” ले एडभेन्टवादको आरम्भ एडभेन्टवादको अन्तसँग समानान्तर छ भन्ने कुरा प्रतिनिधित्व गर्छन्। “सात गर्जनहरू” ले येशू ख्रीष्टको प्रकाशलाई बुझ्न आवश्यक सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण भविष्यसूचक नियम प्रकट गरिरहेको छ, साथै परमेश्वरको स्वभाव र चरित्रको एउटा विशेषता पनि प्रकट गरिरहेको छ—उहाँ सबै कुराको आदि र अन्त हुनुहुन्छ। भविष्यवाणीले परमेश्वरको स्वभाव र चरित्रसँग सम्बन्धित सत्यहरूको उद्देश्यपूर्ण विकास रहेको छ भन्ने कुरा चिन्हित गर्छ।

“यहूदाको कुलको सिंह” को रूपमा चित्रित गरिँदा, येशूले इतिहासभरि सत्यलाई क्रमिक र व्यवस्थित ढङ्गले प्रकट गर्दै सम्पन्न गर्नुहुने कार्यलाई संकेत गरिरहनुभएको हुन्छ। उहाँले भविष्यसूचक वचनलाई त्यसलाई बुझिनुपर्ने समय नआउन्जेलसम्म मोहरबन्द गर्नुहुन्छ। शिक्षाको उद्देश्यले उहाँले सत्यलाई मोहरबन्द गर्नुहुन्छ र मोहर खोल्नुहुन्छ। पल्मोनीको रूपमा, येशू अद्भुत गणनाकर्ता हुनुहुन्छ, समयका स्वामी, जसले उहाँको-कथालाई नियन्त्रण गर्नुहुन्छ। अल्फा र ओमेगाको रूपमा, उहाँ अन्य कुराहरूसँगै भाषाका पनि स्वामी हुनुहुन्छ। यहूदाको कुलको सिंहको रूपमा उहाँ नै त्यो हुनुहुन्छ जसले मानिसहरूलाई सत्य कहिले प्रकट गरिनेछ भन्ने कुरा नियन्त्रण गर्नुहुन्छ।

प्रकाशको पुस्तकको पहिलो अध्यायमा, पहिलो तीन पदहरूपछि, परमेश्वरत्वलाई तीन पृथक् व्यक्तित्वहरूको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ।

आशियामा भएका सातवटा मण्डलीहरूलाई यूहन्नाको तर्फबाट: तिमीहरूलाई अनुग्रह र शान्ति होस्,

उहाँबाट, जो हुनुहुन्छ, जो हुनुहुन्थ्यो, र जो आउनुहुनेछ;

र उहाँको सिंहासनको सामुन्ने भएका सात आत्माहरूबाट;

अनि येशू ख्रीष्टबाट, जो विश्वासयोग्य साक्षी, मृतकहरूबाट पहिलो जन्मेको, र पृथ्वीका राजाहरूका अधिपति हुनुहुन्छ। प्रकाश 1:4, 5.

बाइबलको अन्तिम पुस्तकको प्रस्तावनाले परमेश्वरको मण्डलीलाई स्पष्ट रूपमा एउटा अभिवादन पठाउँछ, जसले पिता, आत्मा र पुत्रलाई परिचित गराउँछ। परमेश्वरको वचनको अन्त्यले आरम्भलाई दोहोर्याइरहेको छ, र यसो गर्दै उहाँले परमेश्वरत्वको सही समझको महत्त्वलाई जोड दिइरहनुभएको छ। उहाँले यसो तिनका लागि गरिरहनुभएको छ, जो फिलाडेल्फियाली हुनेछन् र एक लाख चवालीस हजारको गठन गर्नेछन्। तिनीहरू अन्तिम करारका मानिसहरू हुन्, जसको प्रतीकात्मक पूर्वछाया करारको इतिहासका सम्पूर्ण रेखाहरूमा देखाइएको छ। ती साक्षीहरूले, अन्य सत्यहरूमध्ये, यो स्थापित गर्दछन् कि भविष्यसूचक इतिहासभरि परमेश्वरले आफ्नो स्वभाव र चरित्रको ज्ञानलाई क्रमशः बढाउँदै लैजान खोजिरहनुभएको छ।

परमेश्वरको ज्ञानको अभावको बाइबलमा सबैभन्दा ठूलो प्रतीक फिरऊन थियो, जसले मिश्रलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो; मिश्र सम्पूर्ण संसारको प्रतीक थियो, र त्यसैले समस्त मानवजातिको पनि। त्यो वेमार्कले शाब्दिक इस्राएलको आरम्भभै त्यो प्रक्रियाको सुरुवात गर्दछ, जहाँ परमेश्वरले आफ्नो नाउँ प्रकट गराउन खोजिरहनुभएको थियो। शाब्दिक इस्राएलको अन्त्यमा, परमेश्वरको नाउँसम्बन्धी विवाद पुनः दोहोरियो। शाब्दिक इस्राएलको अन्त्यमा येशूले यहूदीहरूसँगको आफ्नो अन्तरक्रियालाई दाऊदको इतिहास पहिचान गरेर र “पहिलो उल्लेखको नियम” प्रयोग गरेर चिह्नित गर्नुभयो, ताकि यहूदीहरूको लाओदिकीय अन्धोपनसम्बन्धी अन्तिम कथनलाई प्रतिनिधित्व गर्न सकियोस्। उनीहरूले उहाँले भन्नुभएको कुरा बुझ्न सकेनन्, किनकि उनीहरूलाई अल्फा र ओमेगाको नियम थाहा थिएन, न त आफ्नै सामुन्ने उभिइरहनुभएको अल्फा र ओमेगालाई नै उनीहरूले चिने।

आध्यात्मिक इस्राएलको प्रारम्भमा, मोशाको इतिहासमा पूर्वरूपित विवादको समानान्तरता देखापर्छ। एडभेन्टवादले “अन्तिम दिनहरू” को इतिहासभित्र यात्रा गर्दै आएको क्रममा, अल्फा र ओमेगालाई अझ बढी बुझ्ने धेरै अवसरहरू प्रदान गरिएका छन्, ठीक प्राचीन इस्राएलको सन्दर्भमा जस्तै। ख्रीष्टका दिनहरूमा जस्तै, एडभेन्टवादको अन्त्यमा पनि यस्तो एउटा बिन्दु आउनेछ जहाँ त्यसपछि कुनै थप प्रश्नहरू सोधिनेछैनन्।

प्रकाशको पुस्तकको पहिलो अध्यायको उक्त खण्डतर्फ फेरि फर्कँदा, हामी देख्छौं कि अनुग्रह र शान्ति उहाँबाट पठाइएका छन्, जो हुनुहुन्छ, जो हुनुहुन्थ्यो, र जो आउनुहुनेछ; साथै सात आत्माहरूबाट, र साथै येशूबाट पनि। परमेश्वरत्वलाई येशू, सात आत्माहरू, र जो हुनुहुन्छ, जो हुनुहुन्थ्यो, र जो आउनुहुनेछ उहाँका रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ; यसरी हामीलाई यो जान्न दिइएको छ कि ‘जो हुनुहुन्छ, जो हुनुहुन्थ्यो, र जो आउनुहुनेछ’ भनेर प्रतिनिधित्व गरिएका विशेषताहरू पितासँग सम्बन्धित छन्। यी विशेषताहरूले परमेश्वरको अनन्त स्वरूपलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

उहाँ सधैंदेखि अस्तित्वमा हुनुहुन्छ, र पद आठ र नौमा यही गुण स्पष्ट रूपमा येशूलाई नै निर्दिष्ट गरिएको छ।

“म अल्फा र ओमेगा हुँ, आरम्भ र अन्त हुँ,” प्रभु भन्नुहुन्छ, “जो हुनुहुन्छ, जो हुनुहुन्थ्यो, र जो आउनुहुनेछ, सर्वशक्तिमान्।” म यूहन्ना, जो तिमीहरूको भाइ पनि हुँ, र येशू ख्रीष्टको क्लेश, राज्य, र धैर्यमा सहभागी पनि हुँ, परमेश्वरको वचनको निम्ति र येशू ख्रीष्टको साक्षीको निम्ति पतमोस भनिने टापुमा थिएँ। प्रभुको दिनमा म आत्मामा थिएँ, र मेरो पछाडि तुरहीको जस्तो एउटा ठूलो आवाज सुनें, जसले भन्यो, “म अल्फा र ओमेगा हुँ, पहिलो र अन्तिम;” अनि, “तिमी जे देख्छौ, सो एउटा पुस्तकमा लेख, र एशियामा भएका सात मण्डलीहरूकहाँ पठाऊ—एफिसस, स्मिर्ना, पर्गामोस, थुआतिरा, सार्दिस, फिलाडेल्फिया, र लाओडिसियाकहाँ।” प्रकाश १:८-११।

जस-जससँग येशूका वचनहरू रातो रङमा मुद्रित गरिएको बाइबल छ, तिनीहरूले जान्दछन् कि आठौँ र एघारौँ पदमा बोलिरहनुभएको व्यक्ति येशू नै हुनुहुन्छ। ती पदहरूमा येशूले आफूलाई “जो हुनुहुन्छ, जो हुनुहुन्थ्यो, र जो आउनुहुनेछ, प्रभु” भनी चिनाउनुहुँदा, उहाँले पितासँग समान अनन्त स्वरूपको स्वामित्व आफूमा रहेको पहिचान गराउनुहुन्छ; र येशूले यसमा यो पनि थप्नुहुन्छ कि उहाँ “सर्वशक्तिमान्” हुनुहुन्छ।

प्रकाशको पुस्तकको आरम्भमै, त्यो पुस्तक जसले यो येशू ख्रीष्टको प्रकाश हो भनी चिनाउँछ, येशूले भन्नुभएको सबैभन्दा पहिलो कुरा यही हो कि उहाँ अल्फा र ओमेगा हुनुहुन्छ, कि पिता जस्तै उहाँ पनि अनन्त हुनुहुन्छ, र उहाँ सर्वशक्तिमान् परमेश्वर पनि हुनुहुन्छ। परमेश्वरको स्वभावका गुणहरू नै प्रकाशको पुस्तकमा येशूबाट आएका सर्वप्रथम वचनहरू हुन्। ती गुणहरू ती एड्भेन्टिस्टहरूका लागि प्रत्यक्ष ठेस लाग्ने अवरोध हुन्, जो अझै पनि परमेश्वरत्वसम्बन्धी मूल धारणा पक्षमा उभिन्छन्। तिनीहरू विश्वास गर्छन् कि कुनै समय पिता उहाँका पुत्रलाई उत्पन्न गर्नुभयो।

प्रकाशको पुस्तकको अन्त्य प्रकाशको पुस्तकको आरम्भसँग सहमत छ।

दोस्रो आगमन परमेश्वरत्वको वर्णनपछि आउँछ। बाइसौँ अध्यायमा हामी पाउँछौँ कि पुस्तकको अन्त्य पुस्तकको आरम्भसँग मेल खान्छ, र बाह्रौँ पदले पहिलो अध्यायको सातौँ पदसँग दोस्रो आगमनलाई उल्लेख गरेर समानान्तरता प्रकट गर्छ।

र हेर, म चाँडै आउँदैछु; र मेरो प्रतिफल मसँगै छ, हरेक मानिसलाई उसको कामअनुसार दिनको निम्ति। म अल्फा र ओमेगा हुँ, आदि र अन्त, पहिलो र अन्तिम। धन्य तिनीहरू हुन् जसले उहाँका आज्ञाहरू पालन गर्छन्, ताकि तिनीहरूलाई जीवनको वृक्षमा अधिकार होस्, र तिनीहरू ढोकाहरूबाट शहरभित्र प्रवेश गर्न सकून्। किनकि बाहिर कुकुरहरू, टुनामुना गर्नेहरू, व्यभिचारीहरू, हत्याराहरू, मूर्तिपूजकहरू, र झूटलाई प्रेम गर्ने र बनाउने हरेक जना छन्। म येशूले मेरा स्वर्गदूतलाई मण्डलीहरूमा तिमीहरूका निम्ति यी कुराहरूको साक्षी दिन पठाएको छु। म दाऊदको मूल र सन्तान, तथा उज्यालो बिहानको तारा हुँ। अनि आत्मा र दुलही भन्छन्, आओ। र जसले सुन्छ उसले पनि भनून्, आओ। र जो तिर्खाएको छ, त्यो आओस्। र जसको इच्छा छ, उसले जीवनको पानी निःशुल्क लेओस्। प्रकाश २२:१२-१७।

दोस्रो आगमनको उल्लेख गरिसकेपछि, येशूले, प्रकाशको पुस्तकको पहिलो अध्यायमा जस्तै, आफूलाई अल्फा र ओमेगा भनी चिनाउनुहुन्छ। त्यसपछि उहाँले आत्माले मण्डलीहरूलाई जे भन्नुभयो, त्यो सुन्नेहरू र नसुन्नेहरूबीचको भेदलाई थप स्पष्ट पार्नुहुन्छ। उहाँले पहिलो अध्यायका पहिलोदेखि तेस्रो पदसम्म चित्रित गरिएको सञ्चार प्रक्रियालाई यसरी उल्लेख गर्नुहुन्छ कि उहाँले सन्देशसहित गब्रिएललाई यूहन्नाकहाँ पठाउनुभयो।

त्यसपछि उहाँ प्राचीन इस्राएलको अन्त्यमा शास्त्रीहरू र फरिसीहरूलाई दिनुभएको आफ्नो अन्तिम कथनतर्फ फेरि फर्कनुहुन्छ। उहाँले प्रकाशको पुस्तकमा “अन्तिम दिनहरू” मा रहेका मानिसहरूका निम्ति, यहूदीहरूले आफ्ना “अन्तिम दिनहरू” मा बुझ्न नसकेको कुराको उत्तर दिँदै, वास्तविक र आध्यात्मिक इस्राएलका दुवै अन्त्यलाई एकसाथ बाँध्नुहुन्छ। उहाँ भन्नुहुन्छ कि उहाँ दाऊदको मूल (आरम्भ) र सन्तान (अन्त्य) हुनुहुन्छ। दाऊद र उनका

प्रभुको विषय त्यो अन्तिम कथन थियो, जो येशूले वादविवाद गर्ने यहूदीहरूलाई गर्नुभयो, र यसले अन्तिम दिनहरूमा ती मानिसहरूका निम्ति अन्तिम घोषणा प्रतिरूपित गर्दछ, जो फिलाडेल्फियाको मण्डलीलाई दिइएको सन्देशअनुसार आफूलाई यहूदी भन्छन्, तर होइनन्।

हेर, म तिनीहरूलाई, जो शैतानको सभाघरका हुन्, जसले आफूहरू यहूदी हौं भन्छन्, तर होइनन्, बरु झूट बोल्छन्, यस्तो बनाउनेछु कि तिनीहरू आएर तिम्मा पाउ सामु दण्डवत् गर्नेछन्, र जान्नेछन् कि मैले तिमीलाई प्रेम गरेको छु। तिमीले मेरो धैर्यको वचन पालन गरेको हुनाले, म पनि तिमीलाई परीक्षाको त्यस घडीदेखि जोगाइराख्नेछु, जो पृथ्वीमा बस्नेहरूलाई जाँच सारा संसारमाथि आउनेछ। प्रकाश 3:9, 10।

सन्तहरूका चरणमा आराधना गर्नेहरू ती लाओडिसियाका एड्भेन्टिस्टहरू हुन्, जो प्रभुको मुखबाट उकेलिएका छन्।

“तपाईं सोच्नुहुन्छ कि सन्तका पाउअघि दण्डवत् गर्नेहरू, (प्रकाश 3:9), अन्ततः उद्धार पाउनेछन्। यहाँ म तपाईंसँग असहमत हुनैपर्छ; किनकि परमेश्वरले मलाई देखाउनुभयो कि यो वर्ग स्वीकारोक्त Adventist हरू थिए, जो पतित भएका थिए, र ‘परमेश्वरका पुत्रलाई आफ्नै लागि फेरि क्रूसमा चढाए, र उहाँलाई खुल्लमखुल्ला लज्जित तुल्याए।’ अनि ‘परीक्षाको घडी’मा, जो अझै आउन बाँकी छ, प्रत्येक व्यक्तिको साँचो चरित्र प्रकट गर्न, तिनीहरूले आफूहरू सधैंका लागि हराइएका छन् भन्ने जान्नेछन्; र आत्मिक वेदनाले अभिभूत भई, तिनीहरू सन्तका पाउअघि निहुरिनेछन्।” Word to the Little Flock, 12.

बाइबल तथा भविष्यवाणीको आत्माअनुसार, जो सन्तहरूका पाउमा दण्डवत् गर्छन्, तिनीहरू शैतानको सभाघरका सदस्यहरू हुन्। तिनीहरूले आफूलाई यहूदी भनी दाबी गर्छन्, तर तिनीहरू यहूदी होइनन्। धर्मी एड्भेन्टिस्टहरूलाई फिलाडेल्फियाको मण्डलीमा सम्बोधन गरिएको छ। एक लाख चवालीस हजार जना फिलाडेल्फियालीहरू हुन्, र आफूलाई यहूदी भनी भन्ने तर वास्तवमा नभएका—तिनीहरू लाओडिसियालीहरू हुन्। “अन्तिम दिनहरू”मा विश्वासी जनका दुई वर्ग छन्, एक लाख चवालीस हजार र शहीद भएकाहरू। सात मण्डलीहरूमध्ये केवल दुईवटामा कुनै पनि दोषारोपण छैन। एउटा फिलाडेल्फिया हो, जसले कहिल्यै नमर्नेहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र अर्को स्मुर्ना हो, जसले विश्वासी शहीदहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। शहीदहरू र नमर्नेहरू, अर्थात् स्मुर्ना र फिलाडेल्फिया, यी नै ती सात मण्डलीहरूमध्येका मात्र मण्डलीहरू हुन् जसलाई दिइएको सन्देशमा कुनै निन्दा संलग्न गरिएको थिएन। तथापि, दुवै मण्डलीले आफूलाई यहूदी भनी दाबी गर्ने तर वास्तवमा नभएका मानिसहरूसँग सामना गर्नुपरेको थियो। यो यसरी हो, किनकि “अन्तिम दिनहरू”मा समान परिस्थितिसँग व्यवहार गर्ने एउटै मण्डलीका तिनीहरू सबै सदस्यहरू हुन्—एक वर्ग, जो आफ्नै रगतद्वारा साक्षी दिन नियत गरिएको छ, रूपान्तरण पर्वतमा मोशाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको; र अर्को वर्ग, जो कहिल्यै नमरेका एलियाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

स्मुर्नास्थित मण्डलीका दूतलाई लेख; यी कुराहरू प्रथम र अन्तिम, जो मरेका थिए र फेरि जीवित हुनुहुन्छ, उहाँ भन्नुहुन्छ; म तेरा कामहरू, तेरो सङ्कष्ट, र तेरो दरिद्रता जान्दछु, (तर तँ धनी छस्) र जो आफूलाई यहूदी भन्छन् तर होइनन्, बरु शैतानको सभाघर हुन्, तिनीहरूको निन्दा पनि म जान्दछु। तैले भोग्नुपर्ने कुराहरूबाट कति पनि नडराऊ: हेर, तिमीहरूलाई परीक्षा गर्नका लागि शैतानले तिमीहरूमध्ये कसैकसैलाई कारागारमा हाल्नेछ; र तिमीहरूले दस दिनसम्म सङ्कष्ट भोग्नेछौ: मृत्यु पर्यन्त विश्वासयोग्य रहो, र म तिमीलाई जीवनको मुकुट दिनेछु। प्रकाश 2:8-10।

जब येशू स्मिर्नाको मण्डलीका अत्यन्त भयावह परिस्थितिहरूको वर्णन गर्नुहुन्छ, उहाँले केवल एउटै सकारात्मक टिप्पणी गर्नुहुन्छ जब उहाँ भन्नुहुन्छ, “तर तँ धनी छस्,” यसरी उहाँले तिनीहरूलाई शैतानको सभाघरका ती सदस्यहरूसित विपरीत ठहराउनुहुन्छ जो धनी छैनन्। प्रकाशको पुस्तकमा जो एड्भेन्टिस्टहरू आफूलाई धनी ठान्दछन्, तर धनी छैनन्, तिनीहरू त्यही यहूदीहरू हुन् जसले आफूलाई यहूदी भन्छन्, तर होइनन्—किनकि तिनीहरू लाओडिसियाली सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्टहरू हुन्।

प्रकाशको पुस्तकको आरम्भमा परमेश्वरत्वलाई तीन व्यक्तिहरूका रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ, र प्रकाशको पुस्तकको अन्त्यमा येशू र आत्माको प्रत्यक्ष रूपमा उल्लेख गरिएको छ, तर पिताको गरिएको छैन। यसले कुनै फरक पार्दैन,

किनकि “पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति” को सिद्धान्त, जुन पहिलोले अन्तिमलाई दृष्टान्तद्वारा स्पष्ट पार्छ भन्ने सत्यसँग संयुक्त छ, यसले प्रकाशको अन्तिम पदहरूमा पितालाई पहिचान गरिनै पर्छ भनी माग गर्दछ, किनकि उहाँ त्यहाँ हुनुहुन्छ भनी पहिलो पदहरूमै पहिले नै चिन्हित गरिनुभएको छ। यो यूहन्नाको सुसमाचार अध्याय एकभन्दा भिन्न होइन, जहाँ यूहन्नाले आत्मालाई प्रत्यक्ष रूपमा चिन्हित गर्दैनन्, तर आत्मा त्यहाँ हुनुहुन्छ भन्ने कुरा बुझिन्छ, किनकि “आदिमा” भन्ने अभिव्यक्ति पहिलो पटक लेखिँदा आत्मा त्यहीँ हुनुहुन्थ्यो। अध्याय एकमा यूहन्नाको सुसमाचारसम्बन्धी साक्ष्य उही शब्दावली “आदिमा” बाट आरम्भ हुन्छ।

“सुरुआत” एक भविष्यवाणीगत प्रतीक हो, र यसलाई भविष्यवाणीका नियमहरूअनुसार, “पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति” समेत, मूल्याङ्कन गरिनुपर्छ। मोशाको सुरुआत, यूहन्नाको सुसमाचारको सुरुआत हो; त्यो प्रकाशको पुस्तकको सुरुआत पनि हो, र प्रकाशको अन्त्य पनि हो। ती चार पङ्क्तिमध्ये दुई पटक स्वर्गीय त्रयका तीनै व्यक्तिहरू पहिचान गरिएका छन्, र एक पङ्क्तिमा (यूहन्नाको सुसमाचारमा) आत्मा अनुपस्थित हुन सक्नुहुन्छ, अनि चौथो पङ्क्तिमा पिता अनुपस्थित हुनुहुन्छ, तर जब तिनीहरूलाई एकसाथ ल्याइन्छ, तब सबै चारै पङ्क्तिमा तीनै दिव्य व्यक्तिहरू प्रतिनिधित्व गरिएका छन्।

ख्रीष्ट पिता प्रकट गर्न आउनुभयो, र पवित्र आत्मा पुत्र प्रकट गर्न आउनुभयो। ती सबै तीनैले अनन्त बलिदानहरू गर्नुभयो। पिताले संसारलाई यति प्रेम गर्नुभयो कि उहाँले येशूलाई दिनुभयो; येशूले संसारलाई यति प्रेम गर्नुभयो कि उहाँले आफूले सृष्टि गर्नुभएकोहरूको देहलाई अनन्तकालका लागि आफ्नै माथि धारण गर्न सहमत हुनुभयो। सृष्टिकर्ताले आफ्नै सृष्टिको अंश बन्न रोज्नुभएको कार्यमा कस्तो प्रकारको समर्पण प्रकट भएको छ? परमेश्वरत्वको तेस्रो व्यक्तिले आफूलाई अर्पण गर्नुभयो, किनकि उहाँले ‘मानवजाति’ भनिने सृष्ट प्राणीभित्र—अनन्तकालभरि—निवास गर्ने स्थान स्वीकार गर्नुभएको छ।

सायद यही कारण हो कि पवित्र आत्मालाई बारम्बार परमेश्वरका जनहरूका प्रतीकहरूसित सम्बन्धित गरिएको छ। उहाँ परमेश्वरत्वको त्यो व्यक्तित्व हुनुहुन्छ जो मानव सृष्टिसँग वास गर्नका लागि हुनुहुन्छ। त्यसैले, धर्मशास्त्रहरूमा पवित्र आत्माका प्रतीकहरू प्रायः त्यस्तो प्रतीकद्वारा प्रस्तुत गरिएका छन् जसले पवित्र आत्मा वा मानवजाति दुवैलाई जनाउँछ। आरम्भमा आत्मा पानीहरूमाथि गतिशील हुनुहुन्थ्यो।

अनि उसले मलाई भन्यो, “तँले देखेका ती जलहरू, जहाँ त्यो वेश्या बस्दछे, तिनीहरू मानिसहरू, भीडहरू, जातिहरू, र भाषाहरू हुन्।” प्रकाश 17:15।

मोशाले खडा गरेको पवित्रस्थानमा रहेका सबै सामग्रीहरूमध्ये कामदारहरूले अनुसरण गर्नका लागि विशेष रूपमा नमूना विस्तृत रूपमा नदिइएको एकमात्र वस्तु सात-शाखे दीपाधार थियो। दीपाधारले मानवता र दिव्यताको संयोजनलाई प्रतिनिधित्व गर्छ। यही कारणले गर्दा, पवित्रस्थानका सामग्रीहरूमध्ये पुरुषहरूले आफ्नो योगदान दिनका लागि छोडिएको एकमात्र वस्तु दीपाधारको बनोट थियो। ख्रीष्ट जुन सात दीपाधारहरूको बीचमा हिँड्नुहुन्छ, ती सात मण्डलीहरू हुन् भनेर चिनाइएका छन्; तथापि, दीपाधारलाई तेलले चलाइन्थ्यो, जसले पवित्र आत्मालाई प्रतिनिधित्व गर्छ, र ज्योति दिनका लागि ज्वालालाई धारण गर्ने बत्तीका सल्काहरू याजकहरूले प्रयोग गरिसकेका सेता मलमलका वस्त्रहरूबाट बनाइन्थे, जसले संसारको ज्योतिको रूपमा चम्कने ख्रीष्टको धार्मिकतालाई प्रतिनिधित्व गर्छ। परमेश्वरका जनहरू संसारको ज्योति हुन्, तर त्यो ज्योति केवल पवित्र आत्माको तेलबाट मात्र प्रज्वलित रहन्छ। पवित्रशास्त्रमा पवित्र आत्माको वर्णनमा उहाँलाई प्रायः मानिसहरूसँग सम्बन्धित गरिन्छ।

सिंहासनबाट बिजुलीका चमकहरू, गर्जनहरू र स्वरहरू निस्केर आए; र सिंहासनको सामु आगोका सात वटा दीपहरू बलिरहेका थिए, जो परमेश्वरका सात आत्माहरू हुन्। प्रकाश ४:५

यहाँ सात दीपहरूलाई “परमेश्वरका सात आत्माहरू” भनेर चिनाइएको छ, तर हामीलाई भनिएको छ कि सात दीपाधारहरू सात मण्डलीहरू हुन्।

मेरो दाहिने हातमा तैले देखेका सात ताराहरूको रहस्य, र सात सुनका सामदानहरूको पनि। ती सात ताराहरू सातवटा मण्डलीहरूका स्वर्गदूतहरू हुन्; र तैले देखेका सात सामदानहरू सातवटा मण्डलीहरू नै हुन्। प्रकाश 1:20.

सातवटा सामदानहरू सात आत्माहरू पनि हुन् र तिनीहरू परमेश्वरको मण्डली पनि हुन्।

अनि मैले हेरेँ, र हेर, सिंहासनको बीचमा र चार जीवित प्राणीहरूको बीचमा, अनि प्राचीनहरूको बीचमा, मानो मारिएको थुमाजस्तो एक जना उभिइरहेको थियो, जसका सातवटा सिङ र सातवटा आँखा थिए; ती नै परमेश्वरका सात आत्माहरू हुन्, जो सारा पृथ्वीभरि पठाइएका छन्। प्रकाश 5:6।

सातवटा सिङ र सातवटा आँखा पनि पवित्र आत्मा नै हुनुहुन्छ, जो सारा पृथ्वीभरि पठाइनुभएको छ; र जब कुनै ख्रीष्टियनले बप्तिस्मा लिन्छ, तब ऊ पनि सारा पृथ्वीभरि पठाइन्छ, किनकि उसले पिताको, पुत्रको र पवित्र आत्माको नाममा बप्तिस्मा लिएको हो। आइतबार व्यवस्थाको सङ्कटमा शहीद भएकाहरू र सन् 1844 देखि आधुनिक आत्मिक इस्त्राएलमा विश्वासमै मरेका सबैमाथि उच्चारित आशीर्वादमा, उनीहरूको अन्त्येष्टिका निम्ति स्तुतिवचन प्रदान गर्ने उहाँ आत्मा नै हुनुहुन्छ, जब उहाँ यसो भन्नुहुन्छ, “हो,” “ताकि उनीहरूले आफ्ना परिश्रमबाट विश्राम पाऊन्,” किनकि उनीहरूले आफ्नो जीवन अर्पण नगरेसम्म उहाँ तिनीहरूको परिश्रमभरि सँगै उपस्थित हुनुहुन्थ्यो।

अनि मैले स्वर्गबाट मलाई यसो भनिरहेको एउटा स्वर सुनेँ, “लेख: अबउप्रान्त प्रभुमा मर्नेहरू धन्यका हुन्।” “हो,” आत्मा भन्नुहुन्छ, “ताकि तिनीहरूले आफ्ना परिश्रमबाट विश्राम पाऊन्; र तिनीहरूका कामहरू तिनीहरूका पछि लागिरहन्छन्।” प्रकाश 14:13।

जब हामी प्रकाशको पुस्तकको अन्त्य र आरम्भ, बाइबलको आरम्भ, र यूहन्नाको सुसमाचारको आरम्भलाई विचार गर्छौं, तब हामी पाउँछौं कि परमेश्वरत्वका तीनै व्यक्तित्वहरू त्यहाँ प्रतिनिधित्व गरिएका छन्, यद्यपि पिताको उपस्थिति ‘line upon line’ को प्रयोगको आधारमा देखिन्छ। पुत्र त्यहाँ उपस्थित हुनुहुन्छ, र आफूलाई अल्फा र ओमेगा भनेर चिनाउनुहुन्छ।

यदि हामीले मानवताको दैवीत्वसँगको संयोजन नै पवित्र आत्मा र मानवजातिको संयोजन हो भन्ने कुरा पहिचान गर्छौं भने, तब पवित्र आत्माका प्रतीकहरू मानवजातिका प्रतीकहरूसँग किन गाँसिएका छन् भन्ने कुरा हामी बुझ्न सक्छौं। यस दृष्टिकोणलाई मनमा राख्दै, हामी ती दुई “आदिहरूमा” तर्फ फेरि फर्कन्छौं, जसबारे हामीले यति धेरैपटक विचार गरेका छौं।

आदिमा परमेश्वरले आकाश र पृथ्वी सृष्टि गर्नुभयो। अनि पृथ्वी आकारहीन र रिक्तो थियो; र गहिराइको सतहमाथि अन्धकार थियो। अनि परमेश्वरका आत्मा जलको सतहमाथि विचरण गरिरहनुभएको थियो। अनि परमेश्वरले भन्नुभयो, “उज्यालो होस्”; अनि उज्यालो भयो। अनि परमेश्वरले उज्यालो राम्रो थियो भनी देख्नुभयो; अनि परमेश्वरले उज्यालोलाई अन्धकारबाट अलग गर्नुभयो। उत्पत्ति 1:1-4.

आदिमा वचन हुनुहुन्थ्यो, र वचन परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो, र वचन परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो। उहाँ आदिदेखि नै परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो। सबै थोक उहाँद्वारा बनाइए; र उहाँबिना बनेको कुनै पनि कुरा बनेन। उहाँमा जीवन थियो; र त्यो जीवन मानिसहरूको ज्योति थियो। अनि ज्योति अन्धकारमा चम्किरहन्छ; तर अन्धकारले त्यसलाई ग्रहण गरेन। यूहन्ना १:१-५।

“आदिमा” का यी दुई साक्षीलाई प्रयोग गर्दै, सबै थोक बनाउने परमेश्वर वचनले आफ्नै जीवन पनि दिनुभयो, किनकि “उहाँभित्र जीवन थियो,” र उहाँको जीवन मानिसहरूको “ज्योति” थियो। सृष्टि गरिएको मानिसको “ज्योति” सृष्टिकर्ताको धार्मिकता हो। सृष्टिकर्ताको धार्मिकता पवित्रस्थानका दीपहरूमा रहेको बाती हो।

र उनलाई शुद्ध र सेतो मलमलको वस्त्र धारण गर्ने अधिकार दिइयो; किनकि त्यो मलमल सन्तहरूको धार्मिकता हो। प्रकाश 19:18।

बातीलाई प्रज्वलित राख्ने तेलले विश्वासीको जीवनमा पवित्र आत्माको कार्यलाई जनाउँछ। आरम्भमा पृथ्वी अन्धकारमय थियो र त्यहाँ कुनै ज्योति थिएन। त्यसपछि येशूले आफ्नो जीवन, अर्थात् उहाँभित्र रहेको जीवन, दिनुभयो, ताकि मानिसहरूका लागि ज्योति हुन सकोस्।

र पृथ्वीमा बस्ने सबैले त्यसको पूजा गर्नेछन्, तिनीहरूका नाम संसारको उत्पत्तिदेखि वध गरिएको थुमाको जीवनको पुस्तकमा लेखिएका छन्। प्रकाश 13:8।

जब येशूले मानवजातिको निम्ति बलिदान हुन रोज्नुभयो, उहाँले आफ्नो जीवन दिनुभयो ताकि मानिसहरूले ज्योति पाऊन्। यी दुई खण्डहरूमा देखिएझैं, जहाँजहाँ ज्योति प्रकट गरिन्छ, त्यहाँ त्यो ज्योतिले ज्योति र अन्धकारद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका दुई प्रकारका उपासकहरू उत्पन्न गर्दछ—दिनका सन्तानहरू वा रातिका सन्तानहरू।

तर हे भाइहरूहो, तिमीहरू अन्धकारमा छैनौ, ताकि त्यो दिनले तिमीहरूलाई चोरझैं समात्न नपाओस्। तिमीहरू सबै ज्योतिका सन्तान हो, र दिनका सन्तान हो; हामी न रातका हौं, न अन्धकारका। १ थिस्सलोनिकी ५:४, ५।

जब हामी पवित्र आत्माको दिनका सन्तानहरूसँग रहेको घनिष्ठ अनन्त सम्बन्धलाई चिन्छौं, तब परमेश्वरका सन्तानहरू र पवित्र आत्मा दुवैका प्रतीकहरू किन यति निकट रूपमा सम्बन्धित छन् भन्ने कुरा हामी बुझ्न सक्छौं। प्रकाशको अन्तिम खण्डमा हामी येशूलाई अल्फा र ओमेगा रूपमा देख्छौं; पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति लागू गर्ने माध्यमद्वारा हामी पितालाई देख्छौं; अनि पवित्र आत्माले आफ्नै अन्तिम प्रतीकात्मक प्रतिनिधित्व प्रदान गर्दै हुनुहुन्छ, किनकि प्राचीनकालका पवित्र मानिसहरूले पवित्र आत्माद्वारा प्रेरित भई बोलेका थिए। उत्पत्तिमा उहाँबारेको पहिलो कथनले उहाँलाई जलमाथि चलायमान हुनुहुने, अथवा मानवजातिमाथि चलायमान हुनुहुने रूपमा परिचित गराउँछ, र उहाँबारेको उहाँकै अन्तिम सन्दर्भ यस प्रकार छ।

र आत्मा र दुलही भन्छन्, आऊ। अनि जसले सुन्छ, उसले पनि भनून्, आऊ। अनि जो तिर्खाएको छ, त्यो आओस्। अनि जो कोही इच्छुक छ, उसले जीवनको पानी निःशुल्क ग्रहण गरोस्। प्रकाश 22:17।

सुरुदेखि अन्त्यसम्म पवित्र आत्मा मानवजातिसँगको सम्बन्धमा पहिचान गरिनुभएको छ, किनकि दिनका सन्तानहरूले दिव्यता र मानवताको संयुक्त स्वरूपलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। यशैयाले झैं पावलले पनि मानिसहरू भाँडाहरू हुन् भनी चिन्हित गर्छन्, र पवित्रस्थानका दीपाधारहरूमा त्यस्ता भाँडाहरू थिए जहाँ बाती राखिन्थ्यो, र ख्रीष्टको धार्मिकता, अर्थात् प्रकाश, प्रकट गर्न आवश्यक इन्धन उपलब्ध गराउन तेल ती भाँडाहरूमा झर्थ्यो। हामी पवित्र आत्माका भाँडाहरू हौं—ईश्वरत्वको तेस्रो व्यक्तित्व—जसरी परमेश्वरको वचनको सुरुदेखि अन्त्यसम्म पहिचान गरिनुभएको छ, र जसरी भविष्यवाणीको आत्माका लेखनहरूमा पनि स्पष्ट रूपमा चिन्हित गरिनुभएको छ।

आगमनवादको प्रारम्भ र अन्त्यमा पूरा भएको दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशमा दुई स्पष्ट सन्देशहरू छन्; एउटा मण्डलीका लागि र अर्को संसारका लागि।